

1914

ΠΕΡΙΔΡΟΜΟΣ

ΓΡΟΣΙΑ 3

5290

Χ. ΔΕΛΗ

ΠΕΡΙΔΡΟΜΟΣ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1914

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ - ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

«Οὐκ ἐν τῷ εὐ τὸ πολὺ ἀλλ' ἐν τῷ πολὺ τὸ εὐ».
(Ἐπιτροπή Ἑράνων)

ΕΤΟΣ 4ου

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

Τύποις Π. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ καὶ Σας

1913

Ἀφιερώνεται εἰς τὸν ἅγιον Χαλδίας
μήπως καὶ δὲν χόρτασε μὲ τὴν Κερα-
σοῦντα.

SISMANOGLIO

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ «ΠΕΡΙΔΡΟΜΟΥ»

Ἑορτολόγιον.

Προγνωστικόν.

Ἁγίου Χαλδεΐας. — «Κατὰ τῆς πλεονεξίας» σ. 00

Μεγάλου Πρωτεκδίκου. — «Περὶ παρασίτων»
(μελέτη ἐκ τοῦ φυσικοῦ). σελ. 100

Μεφιστοφελούς. — «Ταξείδια εἰς τὸν Πόλον»
(ἔμμετρον).

Σάββωφ. — «Περὶ τοῦ πῶς δεῖ κόπτειν τὰ πρᾶ-
σα» (μετ' εἰκόνων).

Κωσταρίδου. — «Κατὰ τῆς σαρκός» (ἀφιερωμέ-
νον εἰς τὴν κοινότητα Ὁρτάκιοι).

Ἐφορείας τοῦ Ζωγραφείου. — «Ζητεῖται Γυ-
μνασιάρχης» (κωμῳδία εἰς πραξι-κοπήματα).

Ὁμογενοῦς. — «Γῆπεδα πετώντα» ('Ἐκτενὴς με-
λέτη 50 χιλιάδων στρεμμάτων, μετὰ καλλιτεχνικῆς
εἰκόνας τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς Καρύπη).

Συζύγου. — «Ταξείδιον εἰς τὸν Κεράτιον» (ποι-
ημα, ἀφιερωμένον εἰς τοὺς οἰκογενειακοὺς του
φίλους).

Ἐθνικοῦ Συμβούλου. — «Νάνι - νάνι» (ἄσμά-
τιον διὰ πολὺ μικρὰ παιδιά).

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ

Τῆς Περιτομῆς... τῆς ἐπαρχίας Τραπεζοῦντος·
(εορτάζει ὁ ἅγιος Χαλδεΐας).

Παχωμίον . . . Ζαμβόκα καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Τοῦ Παραλύτου. — Ἑορτάζει ἡ καρέκλα τοῦ
γραφείου τοῦ «Ἄνω-Κάτω».

Τῆς Ἀναλήψεως... τῶν γηπέδων τοῦ Καρύπη.
Φιλουμένου μεγαλομάρτυρος. — Τὰ γενέθλια
Ἐκείνης.

Χιονίας μεγαλομάρτυρος. — Δὲν ἐκδίδονται τὰ
σατυρικά φύλλα.

Τῆς Κοιμήσεως . . . τοῦ Φιλ. Συλλόγου.

Κυριακῆ τοῦ Τυφλοῦ. — Ἑορτάζουν πολλοὶ σύ-
ζυγοι.

Μιχαίου τοῦ . . . οἰκογενειακοῦ φίλου.

Κοσμᾶ . . . «ἕνας εἶναι ὁ Κοσμᾶς!»

Ἀναγύρων τῶν . . . δημοσιογράφων.

Νικηφόρου τοῦ. . . Σάββωφ!

Προκοπίου . . . Προκοπιέως τοῦ ἀνυπροκόπου.

Εὐγενίου . . . τοῦ Κωσταρίδου καὶ τῶν συνα-
θλησάντων.

Εὐτυχίου τοῦ . . . κανενός.

Τῶν Φώτων... τῆς Δημαρχίας (καληνύχτα σας).

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ 1914

Τὸ ἔτος 1914 ἀρχίζει ἐφέτος ἀμέσως μετὰ τὸ ἔτος 1913. Τὸ πρᾶγμα, μολονότι πρωτοφανές, θεωρεῖται σχεδὸν βέβαιον, καθότι δὲν ἀναγράφεται ὑπὸ τῶν σοβαρῶν φύλλων. Ὁ ἅγιος Βασίλειος φθάνει εἰς τὴν Πόλιν μας μὲ χαρτὶ καὶ καλαμάρι· ἐκλαμβάνεται ὁμως ὑπὸ τῶν Ἀρχῶν ὡς δημοσιογράφος καὶ... καλοπερνᾷ.

Ὁ κόσμος ξημερώνεται εἰς τὸ χαρτοπαίγιον καὶ χάνει τὸν ὕπνον του. Τὸν ἐπανευρίσκει σχεδὸν ἀμέσως εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν σατυρικῶν ἡμερολογίων.

Ἐνσκήπτει ἡ Χολέρα καὶ ἐπειδὴ οἱ συνωστισμοὶ κρίνονται ἐπιφοβοὶ εἰς τὴν μετάδοσιν τῆς ἀσθενείας, οἱ Ἐθνικοὶ Σύμβουλοι δὲν *συνέρχονται*.

Αἱ νύκται μεγαλώνουν σὰν... λογαριασμοὶ μπαζάλη. Τοῦναντίον μιζραίνουν αἱ ἡμέραι σὰν τὰ χρόνια γεροντεκώρης.

Γίνεται ὁ χορὸς τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος. Κατ' αὐτὸν μία ὀμιλεῖ ἐλληνικά. Τὸ πρᾶγμα σχολιάζεται ζωηρῶς ὑπὸ τῆς Ἀριστοκρατίας μας καὶ ἀποδίδεται γενικῶς εἰς τὴν ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν τοῦ... εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ.

Σεισμοὶ εἰς τὴν Ἀνατολήν.

Ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν ἐράνων, ἐπὶ τῇ ἀπαίσιᾳ εἰδή-

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΜΑΣ

Τί θὰ ἦσαν σήμερον ἐὰν ἐξεπληροῦντο οἱ πόθοι των.

Ἰωακείμ δ... Νυστρατὶν Χότζας τοῦ Ζωγραφείου.

σει, σπεύδει εις τὸν τόπον τῆς καταστροφῆς. Οἱ σεισμοπαθεῖς ἀμέσως ἀσφαλίζουν ὅ,τι τοὺς ἀπέμεινε καὶ συνέρχονται εἰς ὀλονυκτίους λιτανεῖας πρὸς ἀποτροπὴν τῆς ἐπατειλούςης αὐτοὺς νέας θεομηνίας.

Ἡ ἐφορία τοῦ Ζωγραφείου διαρρυθμίζει τὸ πρόγραμμα τῆς Σχολῆς, θέτουσα εἰς τὸ ἐξώφυλλον του ἓνα ἀνεμόμυλον καὶ εἰσάγουσα τὸ μάθημα τῆς «ἀποφυλώσεως τῶν ὠῶν». Ὁ ἐφορος κ. Τζελέντης ἐπισκέπτεται τὰς παραδόσεις καὶ ἐρωτᾷ τοὺς μαθητὰς εἰς τὸ μάθημα τῆς ἱστορίας «πόσα ἀντιτορπιλικὰ διέθετον οἱ Ἕλληνες κατὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν καὶ πόσα θωρηκτὰ οἱ Πέρσαι». Ὁ καθηγητὴς τοῦ μαθήματος θαυμάζει μὲν τὴν σοφίαν τοῦ κ. Ἐφόρου, εὐλαβῶς ὅμως τῷ παρατηρεῖ ὅτι τὸ τοιοῦτον δὲν περιλαμβάνεται εἰς τὸ νέον πρόγραμμα τῆς Σχολῆς. Ὁ κ. Ἐφορος λαμβάνει ὑπὸ σημείωσιν τὴν ἔλλειψιν ταύτην καὶ ἐπιφυλάσεται νὰ προτεῖνῃ τὴν τροποποίησιν τοῦ προγράμματος.

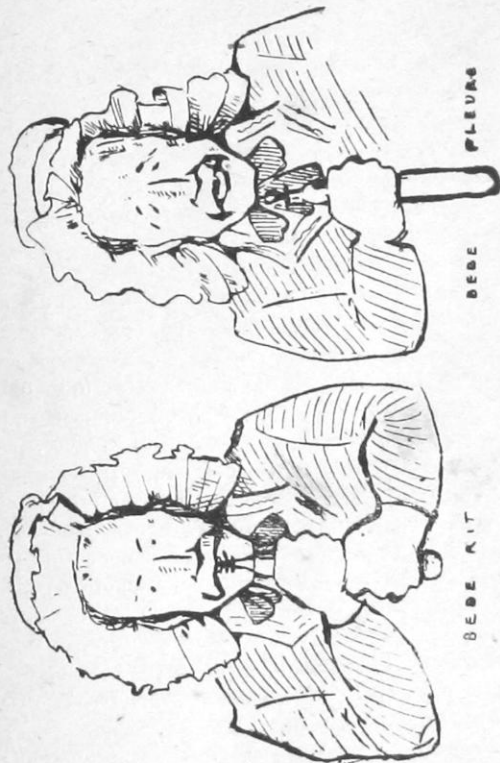
Ὁ κ. Βαλαλᾶς διοργανώνει ἐκδρομὴν εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον. Ἐγγράφονται μέλη τὸ Κολύβριον, ὁ Κασιζῆς καὶ εἰς ἄλλος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα μᾶς διαφεύγει. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἐκδρομῶν ἐνοικιάζεται καὶ δευτέρον θαλαμηγὸν ἀτιμόπλοιον διὰ νὰ μεταφέρῃ τὰ κέρδη τοῦ διοργανωτοῦ.

Ἡ χολέρα ἐκλείπει ἐντελῶς. Κροῦσμα οὐδὲν σχεδόν, ἐκτὸς ἑξ ἑξα θανατηφόρων.

Ἀρχίζει ἡ ἄνοιξις. Ὁ ἥλιος εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ *Αἰγόκερω*. Πολλοὶ σύζυγοι πάσχουν ὀφθαλμῶν.

ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

(Συνέχεια)

SISMANCIO

Ἡ νέα Μαχσοῦσὲ ἐνάγει τὴν νῆσον Πήταν, διότι πίπτει ἐπὶ τῶν ἀτιμοπλοίων τῶν Πριγκηποννήσων.

Ἡ Πήτα καταδικάζεται νὰ παραμερίξῃ ὀλίγον, ὅταν διέρχονται τὰ ἀτιμόπλοια τῶν νήσων.

Ὁ Μεφιστοφελῆς παραθερίζει εἰς τὴν Ἀντιγόνην. Ὁ καφετζῆς τοῦ Χριστοῦ σπεύδει ν' ἀσφαλίσῃ τὰ ποτήρια του.

Ἀρχίζουν τὰ θαλάσσια λουτρά. Τὰ παράλια σπίτια τῶν Πριγκηποννήσων ἐνοικιάζονται ἀπὸ τὰ γεροντοπαλήκαρα εἰς διπλασίαν τιμὴν.

Εἰσερχόμεθα εἰς τὸν Ἰούνιον, ὅποτε ἀρχίζουν τὰ πρῶτα θερινὰ καύματα.

Ὁ κ. Ἰωαννίδης βγάζει τὴν μίαν ἀπὸ τὶς γουόνες του καὶ τὴν ἀντικαθιστᾷ διὰ παλτοῦ. Θαυμάζεται ἡ ἡρωϊκὴ του περιφρόνησις πρὸς τὸ ἐπικρατοῦν ψῦχος.

Κάποια πτωγὴ ζητεῖ ἀπὸ τὰ Πατριαρχεῖα ἄδειαν γάμου δωρεάν. Ἡ Α. Θ. Π. διαμαρτύρεται, προβάλλουσα τοὺς Ἐθνικοὺς Κανονισμοὺς, οἱ ὅποιοι τοιουτοτρόπως καταστρατηγοῦνται.

Ληγούσης τῆς Συνοδικῆς περιόδου τεσσάρων συνοδικῶν, οὔτιοι ἀπέρχονται εἰς τὰς ἐπαρχίας των. Ἡ Α. Θ. Παναγ. καλεῖ ἄλλους τέσσαρας ἀριστίνδην. Οἱ Ἐθνικοὶ Κανονισμοὶ δὲν διαμαρτύρονται.

Ἐρχίξῃ νὸς Βαλκανικὸς πόλεμος. Οἱ Ἕλληνες δικηγόροι τῆς Πόλεως μας μετασκευάζουν τὰ γραφεῖά των εἰς κοιτῶνας καὶ κάμνουν χρυσὲς δουλειές. Οἱ κανονιῆς τοῦ πολέμου παραδόξως ἀκούονται εἰς τὴν ἀγορὰν μας.

Ἀρχίζει τὸ Σχολικὸν ἔτος. Ὁ πατὴρ Κωσταρί-

ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ (Συνέχεια)

Ἡ «Πατρίς» ἔχει τὸ ρεκόρ τῆς κυκλοφορίας.

δης παίρνει δῖπλωμα μάμμου ἐν Ἀθήναις καὶ ἐπανερχεται ἐνταῦθα, διοριζόμενος ἐπόπτης τῶν ἀνωτέρων Παρθεναγωγείων μας. Λήγει τὸ 1914, ἡ σελὶς αὐτῆ τοῦ προγνωστικοῦ καὶ... τὸ ξεπάγιασμα τῶν ἀναγνωστῶν μας.

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Κρύο, βορριάς, κακό και παγωνιά,
 συνάχι όλους άξαφνα μās πιάνει,
 μās έρχεται στά μούτρα ή χιονιά
 και φοϋρνος δέν μπορεί νά μās ζεστάνη.

Τέτοιο κακό μās κάνει ποϋ τὰ χάνουμε
 κι' άπό τις μύτες χύνεται νερό
 και κάθε μέρα έχουμε νά κάνουμε
 με τόν κακό ψυχρό μας τόν καιρό.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ήλιος και ζέστη και κακό
 μās άποτελειώνει,
 μπάνια άρχινούν στους ιδρωτας
 και μπάνια μέσ' στη σκόνη.

Οί πλούσιοι μονάχα
 εϋφραίνουν τις ψυχές τους
 άφίνουνε τὸ Πέρα
 και πآن στίς έξο χές τους.

ὁ Καζαμίας.

ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

(Συνέχεια)

Γεδεών . . . ὁ ΜΕΓΑΣ

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Του μωρού του παραμάνα
 πήρε—λένε οί γειτόνοι—
 μιὰ μπουρέκα, μιὰ νταρτάνα...
 πύργο με διπλό μπαλκόνι !

Τί ντεπόζιτο ! Θηρίο!
 ὁ Θεός νά σās φυλάξη,
 θά μπορούσε νά βιζάξη
 ένα νηπιαγωγείο.

Όταν ήταν βολικό της
 πρόφταινε άπ' την προκοπή της,
 νά κοιμίξη τὸ μωρό της
 και μαζί τὸν τσελεμπή της.

Ό καιρός όταν έσώθη,
 κι' ήθελε φαγι νά φάη
 τὸ μωρό, 'κεινη σηκώθη
 στην πατρίδα της νά πάη.

Τὸ άπόκοψε σέ λίγο,
 δίνοντάς του μπιμπερόν
 κι' όμως σάν θά πη «θά φύγω»
 βγαίνει εμπόδιο σοβαρόν.

Και γιατί; τὸ κακό στόμα
 όλα βλέπει μ' άλλην ὄψι.
 Δέν' ὁ τσελεμπής ακόμα
 δέ σκοπεύει. . . ν' άποκόψη !

Ό Ήπιθεωρητής.

Ὁ κ. ΜΥΣΤΑΚΙΔΗΣ

ΜΕΓΑΛΟΙ

Ἄσουρ Βανιτάλ.

ΑΝΔΡΕΣ

(Συνέχεια)

Ὁ κ. ΑΦΤΙΚΟΣ

Μουσηγγέτης Ἀπόλλων.

ΑΓΚΛΑΘΙΑ

ΣΤΟ ΕΜΠΡΟΣ

Ἡ Μοῦσα σου κατήντησε *Κυρία Χασμωδία*
γι' αὐτὸ κι' οἱ ἀναγνώσται σου, καϋμένες, χασμου-
[ρισθύνται.

Τὰ μέτρα σου παθαίνουνε συχνὰ πυκνὰ ἀβαρία
γιατ' ὅσο ἐσὺ κι' ἂν τὰ μετρᾷς, ἐκεῖνα . . . δὲν
μετριούνται !

ἡ Γιάρδα

ΣΤΟ ΣΚΑΙΤΙΝ

Τις Κυριακὲς καὶ τὶς γιορτὲς ἀφίνεις τὰ ραψίματα
καὶ μέσ' στὸ Σκαίτιν ἀρχινᾷς τὰ καρουλοτρεξίματα.
Κι' ἂν πέφτης καὶ σηκώνεσαι τίποτε δὲ σημαίνει·
ὅλοι τὸ ξέρουν διαρκῶς πῶς εἰς' ἐσὺ . . . πεσιμένη!

Το καρούλι.

ΟΙ ΚΑΛΟΓΗΡΟΙ

Ἄπ' τὸ πολὺ τὸ φάει-φάει
σ' ἐνὸς νησιοῦ μας τὴ Μονή
καὶ ὁ Ἠγούμενός της πάει
κι' οὐτ' ἔχει πουθενὰ φανῆ.

Σᾶς δίδω τὰ γνωρίσματά του
κι' ἀρπάχτέ τον ἀπ' τὰ μαλλιά :
ὅπου δνὸ πόδια διῆτε κάτου
καὶ ἀπὸ πάνω μιὰ κοιλιά.

Ἵ ποιητὴς τῶν «Ριμῶν καὶ Ρυθμῶν» κ. Ο. Μπεκές.

Ν. ΚΑΛΛΙΤΣΑΚΗΣ

Ἄφροδίσια—Παθολογικά (Εἰδικότης).
Πέραν, ὁδὸς Ἀσμαλῆ Μετζίτ, 49.

Γ. ΕΓΓΛΕΖΑΚΗΣ, Ὁδοντοίατρος.

Πέραν, ἔναντι ἀγ. Κωνσταντίνου, ἀπαρ. Κουλούθρου.

ΡΩΜΑΙΪΚΗ ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ

Πειστικά επιχειρήματα.

— Αυτό ποῦ σοῦ λέω ἐγώ.

— Ε' ἐγώ αὐτό ποῦ σοῦ λέω !

ΟΙ ΕΠΙΤΡΟΠΟΙ

Βλέπεις τούτους ποῦ γυρνοῦν
μέ τούς δίσκους σάν ζητιάνοι ;
Ὁ καθένας τους καλά
τὸ καθήκόν του τὸ κάνει.

Κ' ἐπειδὴ καθεὶς αὐτῶν
εἰς τὸν ἄλλον ἐπιτρέπει
ἀπ' τούς δίσκους μερικὰ
νὰ κατρακυλοῦν στήν τσέπη,

κ' ἐπιτρέπεται σ' αὐτούς
νὰ περνοῦν μέ ξένους κόπους,
ἀκριβῶς γι' αὐτὸ θ' ἀκοῦς
νὰ τοὺς λένε... ἐπιτρόπους !

Τὸ Παγκάρι.

Ὁ μπαμπᾶς (θυμωμένος).— Γι' αὐτὸ σὲ σπουδά-
ζω, καὶ ξοδεύω τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς μου !

Τίμο σπίτι.

Ὁ ὑπηρετὴς κάνει ν' ἀγκαλιάσῃ τὴν ὑπηρετρία.
Ἡ ὑπηρετρία.— Κάτω τὰ χέρια, Γιάννη. Γιὰ
τοῖάν' με πῆρες ; γιὰ τὴν Κυρία ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

(Από τούς τοίχους τῶν στρατιωτικῶν νοσοκομείων Ἀθηνῶν).

«Ἀφίνω γιά στί μάνα μου
σαθέρφια καί σέ φίλους
γιατί μέ κράτησαν ἐδῶ
κὲ λίπο πέντε μίνους.

Παρακαλὸ τή μάνα μου
ὑπομονή νά κάνι
ὁσόντου νάλθι ὁ κερὸς
νά πάω στό σιργιάνι.

Ἰωάνης Ρομπέλης».

«Παρακαλὸ τούς φίλους κὲ
τούς συγγενεῖς νά δόσουνε χερετι
σηματα στῆ διαμάντο.

*Γεώργιος Κατούρος
κουμπάρος τοῦ κουμπάρου».*

ἄναθαυγιά
Σαί Σώζ
αιμέ
Χώστας Ζομαεαί

Εφομπουλόνχη σφίλαγα εἰς τῆς
Μακεθονίας τήν πόρτα
Χριστοῦ, Λαμπρὶ καί Φότα
Ἄχ! Βάχ! νιάτα περασμένα
Ζ. Κηπουρόπουλος».

Θεμιστοκλῆς Νιάκας
ὑπογράφομαι
ἀσθενεῖς βαρέος».

«Ἐνοσηλεύθην δι' ἐγκεφαλικῆς μηνιγγίτιδος.
Ἀντώνιος Φίλης».

«Νικολ. Ἀναστασόπουλος κατικοεδρεῦον ἐν Βαρ-
σόβα τῆς Ἀδγύρας καί ἤδη ὡς ἐκ τῆς ὑπερσίας του
ἐνταῦθα μένει κληροτὸς τοῦ 1905».

«Παναγ. Μουστόπουλος ἦλθα εἰς Νοσοκομεῖον
τὰς 17 Μαΐου καί ἐξῆλθα τὰς 22 Μαΐου 1913, πάσχο
ἀπὸ κύστι τοῦ ἔπατος καί ἀπὸ Κορυοῦς.»

«Δικαιοσύνη στο στρατό και πεπόνια τὸ χειμῶνα
δὲν βρίσκοντε.»
Ν. Σταμ. . . .

«Προσοχή
Ὅποιος μπορῆ και δίνετε
και ἔχει νὰ πλιρόσει
πρέπει νὰ δίνει τὸ ἔμα του
νὰ φύγει ἀπὸ θῶθς.
Γ. Ν. Α.»

«Ὅταν θὰ πάρο ἀφει
δὲ θέλο ἄλλη χάριν,
παρακαλὸ τοὺς σαλπιαστὰς
νὰ μοὺ βαροῦν τροχάδην.
Παν. Κλουτινιώτης»

αιγὸ Ἡμ
αι γνὰ ξένα
βιὸς τοῦ ξιδιός

«Σηρόγος Ἐμανουὴλ κληρωτὸς 1997 και ἐνο-
φρουρὸς τραυματίας πολέμου. Τύχη ποὺ τὴν εἶχα
νὰ σοὺ πιτύχει.»

«Ἦλθα εἰς τὴν ἐπιτροπὴ δι' ἀπαλλαγὴν ὁ φουκα-
ρὰς ἀλλὰ δὲν πέρασε ἡ ἔξυπνάδα και ἡ πονηριά μου
και μὲ ἄρπαξε ἡ τσιμπίδα τὸ φουκαρᾶ

Παναγ. Κουτ. . . .»

ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ

Γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ μακαρίτη.

—Σύβνα, Νικολάκη μου, νὰ διῆς ποὺ σοῦφερα
ἓνα μπουκάλι νιούζικο ποὺ τόσο τ' ἀγαποῦσες!
Ἡ φωνὴ ἀπ' τὸν τάφο. — Ἀφότου πέθανα τὸ
παράτησα, ρὲ Μανιώ.

«Ἰωάνης Κουκουλῆς ἐξολημπικὸς ἄνθρωπος ἀρνήτης.
Ἐφσεβάστος κλῖνο στοῦ Κουμπάρου τὰ στιβάλια και
τοῦ Βενιζέλου τοῦ μεγαλαντρός.»

«Ἄχ! Βάχ! τύχη.
Πρὸς πρὸς θὰ σικοθῶ
προστοῦ βαρέσει διὰνα
και πέρω τὸν παλιοκαφέ
στὴν παλιοκαραβάνα.

Δημ. Κούλας.»

«Ἐνθάδι κῆτι ὁ ἰποφινόμενος Γεώργιος Τζοάνης.»
Ὁ Φαρᾶς.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ Σ' ΕΝΑ . . . ΠΑΡΝΤΟΝ

- Παρντόν !
- Σᾶς παρακαλῶ . . .
- Παρντόν !
- Ἐγὼ παρντόν.
- Παρντόν !
- Τίποτε.
- Παρντόν !
- !!! . . . . (ἀγριοκύταγμα)
- Παρντόν !
- Μπορούσατε δ.λ.δ. καὶ νὰ προσέχετε λιγάκι.
- Παρντόν !
- Μά, χριστιανέ μου, τὰ μάτια σου ποῦ τᾶχεις !
- Παρντόν !
- Παρντόν νὰ γένης !
- Παρντόν !
- Στραβομάρα σου !
- Παρντόν !
- Νὰ . . . μέσο' στὸ παρντόν σου !

ΑΙ ΔΕΚΑ ΕΝΤΟΛΑΙ

Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς σου, κύριος καὶ σύντροφός σου, ὀνομάζομαι κουμποῦρα κι' εἶμαι πάντα βοηθός σου.

Ἐχε πίστιν εἰς ἐμένα, ἔχε με πάντα μαζί σου γιὰ νὰ εἶσ' ἀσφαλισμένος καὶ νὰ σώξης τὴ ζωὴ σου.

Μὴν ὀρκίζεσαι ποτέ σου κουτουροῦ· εἶν' ἀδικία ὅταν δὲν κερδίζεις κάτι ἀπ' αὐτὴ τὴν ψευδορκία.

Κλέβε, πνίγε... ἔξ ἡμέρας τὴν ἐβδόμην ἀναπαύσου γιὰ νὰ τρῶς καὶ γιὰ νὰ πίνης καὶ νὰ βλέπης τὴν [ὑγεία σου.

Τίμα τοὺς γονεῖς σου μόνον ὅταν ἔχουνε καμμία νὰ σ' ἀφίσουν, σὰν πεθάνουν, στρογγυλὴ κληρονομία.

Λέγε ψέμματα καὶ ὄρκους κι' ἀπ' αὐτὸ κάτι νὰ βγάλης, κι' ὅταν πρόκειται στὸ φρέσκο τὸν πλησίον σου νὰ βάλης.

Τὸν πλησίον σου κι' ἂν πνίγουν μὴν τὸν βγάλης [ἀπ' τὸ χάρο, ἂν δὲν τάξῃ χίλιες λίρες καὶ δὲν δώσῃ καὶ καπάρο.

Ἄ,τι δὲν εἶναι δικό σου νὰ μὴν τὸ ἐπιθυμίσῃς ἂν δὲν ὑπάρχῃ τρόπος εὐκολα νὰ τ' ἀποκτήσῃς.

Ἄ,λα τοῦτα ἂν κάνῃς, θενά ξῆς εὐτυχισμένος. Καὶ γερά ὁ πορτομονές σου θάναί πάντα γεμισμένος.

Ο. Κ. Μ.

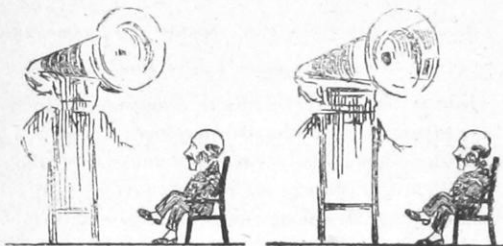

Ἡ ἐξέλιξις

ΔΥΟ ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΕΙΣ

Ὁ Γιάννης ὁ Ποδόγυρος κι' ὁ Μήτσος ὁ Κουμπό-
τρυπας, δύο ἐργατικοὶ χασομέρηδες καὶ τύποι μποέ-
μηδων, ἀνταμώθηκαν πρωί- πρωί στὸ Ταρλάμπαση.

- Γειά σου, Ποδόγυρε !
- Γειά σου, ! Κουμπότρυπα !
- Γιά ποῦ πρωί-πρωί ;
- Γυρεύω νὰ νοικιάσω κάμαρα.
- Κότταξε σύμπτωσι. Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο κάνω.
- Μὰ τί, δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπ' τὴν κάμα-
ρά σου ;
- Ὅχι, εἶμαι μὰ . . . ἐπειδὴς καὶ χρεωστῶ πέντε
μηνιάτικα. ἡ παλινοικοκυρά μοῦπε πῶς εἶναι και-
ρὸς παιά ν' ἀλλάξω τὸν ἀέρα μου.
- Περὶεργο ! Τώρα τελευταία πολὺ μοιράζου

τῆς γυναῖκας

ἄρε παιδί, οἱ νοικοκυρές' κι' ἐμένα ἢ δικιά μου μὲ
εἶπε τὸ ἴδιο χθὲς τὸ βράδυ.

— Ἐ, γειά σου λοιπὸν καὶ καλὴ ἐπιτυχία.

— Γειά σου, Κουμπότρυπα.

Σὰ λίγο ὁ Κουμπότρυπας γυρνᾷ πίσω.

— Ποδόγυρε! Ποδόγυρε! Ἐχω μιὰ ἰδέα, βρέ παιδί.

— Γιά λέγε.

— Ἡ κάμαρά σου θάναὶ καλὴ γιὰ μένα· τί λές, νὰ
τὴ νοικιάσω ;

— Ὁραῖα ! κι' ἡ δική σου θάρχεται γιὰ μένα.

Ἔλα νὰ κάνουμε ἀλλάξιά.

Καὶ οἱ δύο σύντροφοι χωρίστηκαν καὶ τράδηξαν
γιὰ νὰ νοικιάσῃ ὁ ἓνας τὴν κάμαρα τοῦ ἄλλου.

Καλότυχες νοικοκυρές !

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΛΑΣΠΗ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ «ΛΙΜΝΗ» ΤΟΥ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

(Ὅπως θὰ τὸ μετέφραζε κι' ὁ Βαλαωρίτης).

Πάντα λοιπὸν θὰ πλέωμε σ' ὀλόμαυρο γιαιοῦρι
 θὰ καταποντιζώμεθα στὸ βόρβορο μ' ὄρμη,
 στὸ Σταυροδρόμι τὸ κλεινόν, κακὸ ποῦνά μὴν τοῦρτη,
 χωρὶς ποτε λιθόστρωτο τὸ πόδι μας νὰ βρῆ ;
 ὦ λάσπη! δὲν ἀπόσωσε τὴν πλήμμυρά σου ὁ χρόνος
 κι' ἄλλη καινούργια χύνεται στὴ λάσπη τὴν παλιὰ.
 Ἔνας θεὸς τὰ βάρη σου τάμετρα ξέρει μόνος·
 σ' ἐσένα μέσα πνίγονται κι' ἀνθρώποι καὶ σκυλιά.
 Ἡ Δημαρχία στοργικὰ ν' ἀπλώνεσαι σὲ βλέπει
 καὶ νὰ πληθαίνης, λάσπη μου, ἀπ' τοὺς Βυζαντινοὺς,
 ἢ σκούπα δὲν σ' ἐσάρωσε καὶ κάρρο δὲν σοῦ πρέπει.
 Ἀνέβαινε ! ἀνέβαινε καὶ σβύνε τοὺς φανούς·
 Ἐδῶ ζυμὰρι ἀναλυτὸ γιὰ τηγανίτες μοιάζεις,
 ἐκεῖ σὰν λίμνη ἀπλώνεσαι κι' ἀστράφεις μαγικά,
 ἄλλου ποτάμι γίνεσαι κι' ἀπάντεχα τρομάζεις
 κἄθε διαβάτη ἀποσπερνὸ ποῦ τρέχει βιαστικά.
 Ἀλέρωτα δὲν ἄφηκες ἐσὺ καλαμοβράκια,
 γιαννάδες, μεσοφούστανα καὶ κάλτσες τρυπητές·
 ὄλ' οἱ Πολίτες γίναμε σωστ' ἀμπελοβαθράκια,
 πᾶν κ' οἱ ψυχές μας μέσα σου, λασπώσανε κι' αὐτές!
 Ἄγγελος Σημηριώτης.

Πρακτικὴ ἐπιστήμη.

Ἔνας Κύριος. — Γιατρέ, πάσχω ἀπὸ μεγάλη ἀδυναμία τῆς μνήμης. Τί μὲ συμβουλεύετε ;

Ὁ Γιατρός. — Σὰς συμβουλεύω νὰ μὲ προπληρώσετε τὴν βίβλιτα.

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ

Ξαπλωμένος στὸ μιντέρι ἐπάνω κι' ἠδονικά καπνίζοντας, ὁ κ. Παυλάκης θαυμάζει τὴ γυναῖκα του. Στὸ πρόσωπο του, ποῦ χαμογελᾷ μακαρίως, εἶνε ζωγραφισμένη ἡ συζυγικὴ εὐτυχία.

Δέκα χρόνια εἶνε ποῦ πανδρεύθηκε καὶ ἡ ζωὴ του ἐξακολουθεῖ νὰ περνᾷ ἡσυχῇ, ὁμοιόμορφῃ, καθάρια, σὰν ἀνοιξιᾶτικος οὐρανός. Δὲν ἐπιθυμῆ τίποτε ἄλλο στὸν κόσμον. Λατρεύει τὴ γυναῖκα του . . . κ' ἐκείνη τὸν λατρεύει. Ποτέ τους δὲν μαλώσανε σοβαρά. Οὔτε τὴ ζουλεύει.

Ἡ γυναῖκα του τοῖ ἐμπνέει ἐμπιστοσύνη ἀπέραντη καὶ ἀπόλυτη. Κ' ἐκτὸς ἄλλου, ὁ κ. Παυλάκης τὸ σκέφθηκε πολλὲς φορές, πῶς ἂν αἱ γυναῖκες γελοῦνε τοὺς ἀνδρας των, φταῖνε αὐτοὶ οἱ ἴδιοι. Ὅλοι ἔχουν τὶς γυναῖκες ποῦ τοὺς ἀξίζουν. Ἐκεῖνος ἔχει διαλέξει καλὰ τὴ δική του.

Καὶ σιγὰ-σιγὰ ὁ νοῦς του πετᾷ, γυρνᾷ πίσω

στά πρώτα χρόνια τοῦ γάμου του. Πόσο ἀγαποῦνταν! Τί στιγμὲς εὐτυχίας εἶχαν ζήσει μαζί. Ὅλη τους ἡ ζωὴ περνοῦσε εὐτυχιμένη. Τελευταίως μάλιστα εἰσάκουσε ὁ Θεὸς καὶ τὴν πιὸ θερμὴ δέησι τους καὶ τοὺς ἔστειλεν ἓνα ὀλόξανθο μικρὸ μὲ ὀλόζγουρα μαλλιά, ποῦ ἦταν ἡ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ των.

Κι' ἐνῶ θανατᾶζει τὴ γυναῖκα του σὰν ἔρωμένος, ἐκείνη καθισμένη πλάγι του γράφει ἓνα γράμμα.

—Μὰ ποιὸν γράφεις, ἀγάπη μου ;

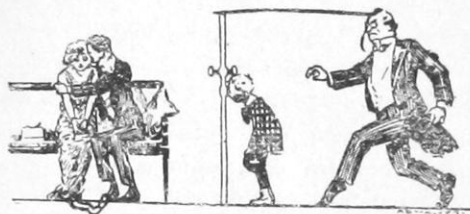
—Τὸν Γιώργο.

—Ἀλήθεια. Δὲ φαίνεται πᾶ ὁ καλὸς μας ὁ Γιώργος; γράφτον χαιρετίσματα κι' ἀπὸ μένα καὶ πὲς του νᾶλθῃ νὰ μᾶς διῆ.

Καὶ σκύβοντας τὸ ὄρατο της ξανθὸ κεφάλι στὸ γράμμα ἐπάνω, γράφει :

«Ὁ ἄνδρας μου σὲ χαιρετᾷ. Κι' ἐκεῖνος παραπερνιέται ποῦ δὲν ἔρχεσαι. Γιατί ἀργεῖς τόσο νᾶλθῃς; Δὲν μ' ἀγαπᾷς πειά ; Ναί ; Ἀρχίζω νὰ τὸ πιστεύω. Τόσο γρήγορα ξέχασες τοὺς ὄρκους σου ; Θυμήσου ἐκεῖνο τὸ βράδυ ποῦ μὲ κρατοῦσες σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά σου ! Ἦτιο πανσέληνος. Τί ἔξοχη βραδυά. Θυμᾶσαι; ἤμασταν μόνοι καὶ εἴμασταν τόσο εὐτυχεῖς!»

—Καλὸ κι' αὐτό, τί ἔχεις τώρα καὶ κλαῖς;

Ἵ πατέρας. — Τὸ παλῆόπαιδο πάντα παραμονεύει τὴν ἀδελφὴ του, ὅταν κἀνὴ μάθημα πιάνου.

—Πῆγε ὁ νοῦς μου σὲ κάτι . . . θὰ σοῦ τὸ διηγηθῶ κατόπιν.

—Γιατ' ὄχι τώρα εὐθύς; Ἀκουσε. Πὲς τοῦ Γιώργου, πὼς τὸν περιμένουμε μεθαύριο ποῦ θὰ πᾶμε στὴν ἔξοχῆ. Εἶνε τόσο εὐθυμος ὁ Γιώργος μας. Πόσο μᾶςδιασκεδάζει. Καὶ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί τοῦ ἔκαμες τόσα μούτρα τίς περασμένες. — Ἐγώ; — Ναί' ἐσύ. Ἐέρεις πὼς εἶνε ὁ καλλίτερος φίλος μας. Πρέπει τὰ τὸν περιποιούμεθα. Εἶνε τόσο λεπτὴ φύσις ποῦ τὸ παραμικρὸ μπορεῖ νὰ τὸν πληγώσῃ! Καὶ ὁ κ. Πανλάκης πλημμυρίζει ἀπὸ χαρὰ καὶ εὐτυχία. Παίρνει στὰ γόνατά του τὸ παιδάκι του καὶ τὸ καταφιλεῖ.

—Καὶ πόσο ἀγαπᾶει τὸ παιδάκι μας, πόσο τὸ χαϊδεύει ! . . . Πὲς παιδί μου : ἀγαπᾷς τὸ

φίλο σου τὸν Γιώργο ;—Ναί, μπαμπᾶ. Γράψε, μαμᾶ, τὸ φίλο μου τὸν Γιώργο πῶς τὸν φιλῶ.—Ναί πουλάκι μου. Κ' ἐκείνη γράφει: «Ὁ μπαμπᾶς μας σὲ φιλεῖ. Ὅσο μεγαλώνει τόσο περισσότερο σὲ ξυμιάζει. Εἶνε στιγμὲς ποῦ εἶνε ἴδιος ἐσὺ. Τὸ στόμα σου, τὰ μάτια σου. Εἶνε ἀληθινὰ **γυιός** σου.»

—Τελείωσες τὸ γράμμα σου, ἀγαπητὴ μου;

—Ὅχι, ἔχω ἀκόμη δυὸ γραμμὲς. «Σὲ περιμένω ἀνυπόμονα. Γράψε μου τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα ποῦ θὰ ἔλθῃς. Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα. Ἡ γυναῖκα σου ποῦ σὲ λατρεῖ, **Δευκὴ!**»

Καὶ γυρνῶντας πρὸς τὸν ἄνδρα της:—Θέλεις νὰ διαβάσῃς τὸ γράμμα μου ; τοῦ λέγει.

—Ὅχι, ὄχι, δὲ χρειάζεται. Γνωρίζω τὸ ὕφος σου. Δόσε το μου μόνο ἀφοῦ τὸ βουλώσῃς.

—Γιατί ; — Σὲ λιγάκι θὰ βγῶ ἔξω. Περνῶ ἀπ' τὴν πόστα καὶ τὸ ρίχνω.

Καὶ ὁ κ. Παυλάκης βγήκε. Περιπατᾶ ἤρεμος, εὐτυχὴς ἄνθρωπος, εὐχαριστημένος ἀπ' τὴ ζωὴ του. Φθάνει στὴν πόστα. Βγάζει τὸ γράμμα ἀπ' τὴν τσέπη του, μυρίζει μιὰ στιγμὴ τὸ ἄρωμά του καὶ τὸ ρίχνει στὸ γραμματοκιβώτιο.

Ὁ κ. Παυλάκης εἶναι ὅλος χαρά. Θυμᾶται τὴν γυναῖκα του καὶ βιάζεται νὰ τὴν ξαναδιῆ...

ΣΕ ΜΙΑ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙΤΙΣΣΑ

Σὰν στρατιώτης θηλυκὸς
 συχνοπερνᾶς τὸ δρόμο,
 ποῦ ῥήμαξε, σ' ὀρκίζομαι,
 στὸ διαβά σου τὸ νόστιμο.
 Μὰ νὰ σοῦ πῶ κοπέλα μου
 στ' ἀλήθεια ἔχω τρέμο,
 μήπως σὲ διῆ ὁ Δήμαρχος
 καὶ σοῦ κολήσῃ... πρόστιμο!

Ὁ Μπεξῆς.

ΔΗΜΑΡΧΙΑΚΑ ΜΕΤΡΑ

Ἀκούσθηκε καὶ τούτη τῶρα ἡ γνώμη πῶς πρέπει νὰ στρωθοῦν οἱ ὑπονόμοι τοῦ Γαλατᾶ καὶ τοῦ Κασίμ πασᾶ τοῦτέστι, μὲ τὸ τσιμέντο ἢ μὲ τὸν ἀσβέστη.

Μὰ γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ στρώσιμο ν' ἀλλάξουμε πρέπει τὸ φύλλο καὶ πρῶτιστα νὰ στρώσουμε τὴ... Δημαρχία μας στὸ ξύλο.

ὁ Καμαρότος.

ΚΑΡΝΑΒΕΛΗΣ

*Αφταχτο γιατρικό.

— Ένας.— Έχω ένα διαβολεμένο λόξιγκα. Πές μου κάτι τρομακτικό νά με περάση.

— Ο άλλος.— Δάνεισέ μου μιὰ λίρα!

— Ο πρώτος.— Εὐχαριστῶ με πέρασε.

*Απὸ τὴ Σκύλλα στὴ Χάρυβδι.

— Ξέγασα τὸν πορτιμονέ μου σὸ σπίτι, κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι μου, καὶ εἶμαι ἀνήσυχος ἀπ' τὸ πρῶτ'.

— Εὐτυχῶς ποῦ ἡ ὑπηρέτριά σου εἶναι τίμιο κορίτσι.

— Μὰ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ἀνησυχῶ· θὰ τὸν βρῆ καὶ θὰ τὸν παραδώσῃ στὴ γυναῖκα μου!

*Ἡ σκηνὴ στὴ Γέφυρα τοῦ Γαλατᾶ.

Κάποιος ἀφηρημένος σιὸν ὑπάλληλο τῆς Γεφύρας.

— Γιὰ τ' ἄλογο μου πόσα θὰ πληρώσω;

— Γιὰ ποῖο ἄλογο;

— Νᾶ, γιὰ τὸ ἄλογο μου.

— Μὰ ποῖο;

Κι' ὁ ἀφηρημένος, βλέποντας ἀνάμεσα σὰ σκέλη του:

— Ἔχεις δίκαιο· νόμιζα πῶς ἦμουν καβάλλα.

*Ἀσφαλὴς ἀπόδειξις.

— Ὁ πατέρας.— Καὶ νομίζεις, κορίτσι μου, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος σκέπτεται νὰ σέ παντρευθῆ;

— Βεβαίωτατα, πατέρα. Χθὲς ἀκόμη μ' ἔλεγε πῶς τὸ κατέλο τῶν δύο λιρῶν μὲ πηγαίνει καλλιτέρα ἀπὸ τὸ ἄλλο τῶν πέντε.

δ' Ζαχαροπλάστης.

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΤΟΥ

— Ἔβγα ἔξω, σουρτούκη, παραλυμένη, νὰ σέ δείξω ἐγώ.

— Δὲ βγαίνω· εἶμαι ἄντρας ἐδῶ μέσα καὶ κάμω ὅ,τι θέλω.

ΣΚΕΨΙΣ ΜΠΕΚΡΗ

— Βρὲ γυναῖκα, ἂν ἤξερα ποῦ θὰ σ' ἐβλεπα διπλῆ, δὲ θὰ βάζα σταλιά πιοτὸ στὸ στόμά μου.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΤΡΩΓΟΝΤΑΙ

Τὸ μαῦρο χαβιάρι.
 Οἱ Ἔρανοι.
 Ὁ σκύλλος μὲ τὴ γάτα.
 Οἱ ἅγιοι πατέρες μεταξύ των.
 Οἱ κληρονομίες.
 Οἱ πεθερὲς μὲ τῆς νύφες.
 Τὰ παπούτσια τοῦ Ἰβάνωφ . . . ἀπ' τὸ
 τρέξιμο.
 Οἱ μπάτσοι.
 Οἱ ἀπηγορευμένοι καρποί.
 Τὰ χρόνια τῶν γυναικῶν . . . ἀπ' τῆς ἴδεις.
 Τὸ ξύλο καὶ . . . καλὴ ὄρεξι.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΡΩΓΟΝΤΑΙ

Οἱ πέτρες.
 Τὰ ἐνοίκια.
 Αἱ ἀπειλαὶ τῆς Βουλγαρίας.
 Αἱ δωρεαὶ τοῦ Πατριάρχου.
 Οἱ ἔρανοι τῶν σεισμοπαθῶν (ἐπειδὴ φα-
 γώθηκαν ἤδη).
 Τὰ ἀστεῖα τοῦ Μακρίδη.
 Τὰ περισσεύματα τοῦ «Ἄνω-Κάτω» (ὡς μὴ
 ὑπάρχοντα).
 Μερικὲς κυρίες καὶ τὰ κούφια καρῦδια.
 Τὰ ἄρθρα τῆς «Τυσβίρ».

ΟΡΧΙΔΟΕΙΔΗ ΑΝΘΗ

— Βλέπω, ἀγαπητὴ Κυρία, ὅτι ἔχετε θαυμάσια
 μονοκοτυλίδονα, σπανίου γένους.

— Πόσον εἴσθε ὑπερβολικὸς, κ. Καθηγητά, μὲ τὴ
 φρασεολογία σας! Ἐγὼ τὰ λέγω, χυδαιότατα, στήθητα

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΣΗΚΩΝΟΝΤΑΙ

Τὰ ταμεῖα . . . ἀπὸ τοὺς ταμίας.
 Οἱ Βούλγαροι . . . γιὰ νὰ τοὺς καθίσουν
 κάτω οἱ Σύμμαχοι.
 Οἱ Ἀρβανίτες . . . διότι τοὺς *σηκώνουν*
 οἱ ἄλλοι.
 Τὰ φουστάνια τῶν γυναικῶν μὲ πρόφασι
 τῆ βροχῆ.
 Οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μας ἀπὸ φρέικη.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΣΗΚΩΝΟΝΤΑΙ

Ἡ μύτη τοῦ Φερδινάνδου, διότι ἔπεσε γιὰ πάντα.

Ἡ σοφία τοῦ Μυστακίδη, διότι δὲν σηκώνεται πρᾶγμα ποῦ δὲν ὑπάρχει.

Τὰ κεφάλια μερικῶν συζύγων, ἀπὸ τὸ βάρος ποῦ ἔφερετε.

Οἱ φόροι ὡς ἀφόρητοι.

Τὰ ἄφθρα τῆς Τασβίρ, διότι δὲν ὑπάρχει ἀνθρώπινο στομάχι νὰ τὰ σηκώσῃ.

Ἡ Βουλγαρία, διότι δὲν σηκώνονται οἱ πεθαμένοι.

ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΑΝΕΙΖΟΜΕΝΟΥΣ

Μιά φορὰ κ' ἔναν καιρὸ κάποιος πῆγε στὸ γείτονά του νὰ τὸν ζητήσῃ τὸ σκονίνι του.

— Δὲν μπορῶ νὰ στὸ δώσω, λέει ὁ γείτονας·

— Γιατί ;

— Γιατὶ τὸ θέλω ν' ἀπλώσω τραχανᾶ.

— Πῶς θ' ἀπλώσῃς τραχανᾶ στὸ σκονίνι ; ἐρωτᾷ μὲ ἐκπληξί ὁ κάποιος.

— Ἄ, φίλε μου, λέγει ὁ γείτονας, ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος καὶ μᾶς δίνει τὴ δύναμι νὰ κάνουμε πολὺ παράδοξα πράγματα μ' ἓνα σκονίνι, φτάνει νὰ μὴ θέλουμε νὰ τὸ δανείσουμε.

ΜΑΘΗΜΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

— Γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς κατὶ σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, παιδί μου, χρειάζεται οἰκονομία. Διὲς αὐτὸ τὸ κομμάτι τὸ σαποῦνι ἔνα χρόνον τώρα ποῦ τ' ἀγόρασα καὶ θαρρεῖς κ' εἶναι ἀμεταχείριστο.

Ο ΚΟΥΚΚΟΣ

(Απόσπασμα ἐξ ἀνεκδότου περὴς περιηγήσεως τοῦ συγγραφέως εἰς τὸν Παράδεισον, ὁδηγοῦντος τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου).

Ἄμ' ἓνας κοῦκος δὲν φέρει τὴν ἀνοιξιν, πάτερ Ἰωάννη!

Ὁ ὁδηγός μου ἐσταυροκοπήθη τρὶς καὶ ἀπήντησε:

—Μὴ ὀμιλῆς περὶ τῶν κατηραμένων αὐτῶν πτηνῶν, τὰ ὁποῖα κατεδικάσθησαν εἰς αἰωνίαν κόλασιν.

—Πᾶ! δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ κοῦκοι; καὶ διατί τὰ δυστυγῆ πτηνά πηγαίνουν εἰς τὴν κόλασιν;

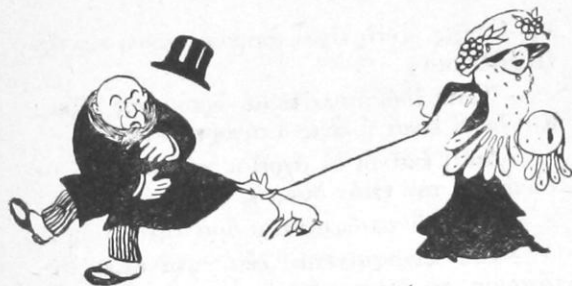
—Διότι ἀφίνουν τ' αὐγά των εἰς ξένας φωλεάς.

—Ἄ, ναί· δικαίως· τὸ ἐγκλήμα των εἶναι τρομερόν. Δυστυχῶς ὅμως τὸ διαπράττουσι καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι κάτω εἰς τὴν γῆν.

—Αὐτὸ τὸ γνωρίζομεν· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι τιμωροῦνται καὶ εἰς τὴν πρόσκαιρον ζωὴν καὶ εἰς τὴν αἰώνιον.

—Καὶ εἰς τὴν πρόσκαιρον;

—Μάλιστα· τιμωροῦνται διὰ τοῦ ἀντιπεπονθότος.

Σιλουέτες τοῦ Ἰοῦ Δρόμου.

—Δηλαδή, πάτερ;

—Δηλαδή εἶσαι βλάξ, εὐλογημένε! Ὅταν πηγαίνουν ἐκεῖνοι ν' ἀφήσουν τ' αὐγά των εἰς τὰς ξένας φωλεάς, πηγαίνουν ἄλλοι καὶ ἀφίνουν τ' αὐγά των εἰς τὰς ἰδικὰς των.

—Δίκαιον ἔχεις· διὰ τοῦτο, φαίνεται, ὑπάρχει καὶ ἡ παροιμία «κλώθει κοῦκκο καὶ βγάξει ἀηδόνη».

—Προτιμότερον ἦτο νὰ ἐλέγατε «κλώθει ἀηδόνη καὶ βγάξει κοῦκκο», διότι συνηθέστερον εἰς τὸν κόσμον σας γεννῶσι τὰ ἀηδόνια κοῦκκους, παρὰ οἱ κοῦκκοι ἀηδόνια.

—Δυστυχεῖς κοῦκοι! μεγάλη ἡ ἰδιοτροπία τῆς τύχης των.

—Σοῦτ' εὐλογημένε! ἀνέκραξεν ὁ ὁδηγός μου.

—Τί τρέχει, πάτερ;

—Ἐπρόφερος τὴν λέξιν τύχη, ὦ Παρία,

και ἡ λέξις αὐτὴ εἶναι ἀπηγορευμένη εἰς τὸν Παράδεισον.

— Ὡστε ἐδῶ ὁμιλεῖτε μὲ ὠρισμένας λέξεις; Καὶ διατί εἶναι ἡ λέξις ἀπηγορευμένη;

— Διότι ἐκεῖνοι οἱ ἀρχεῖοι καὶ ἀνόητοι, ὀνομάζουσι τὸν Θεὸν διὰ τῆς λέξεως αὐτῆς.

— Καὶ τοῦ κακοφαίνεται ἅμα τὴν ἀκοὴν;

— Τοῦ κακοφαίνεται, λέει; φρενιάζει αὐτόχημα· τὸ καλὸν μόνον εἶναι ὅτι δὲν τὴν ἀκούει συνήθως. . .

— Καὶ διατί, ὅσπερ Καλυβίτης; μήπως διότι οἱ ὑλισταὶ κάμνουσι πολλὸν θόρυβον;

— Ὅχι δὲ τόσοσιν δι' αὐτό, ὅσον διότι. . .

Καὶ παρατηρήσας γύρωθεν, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς μου:

— Ἀρχίζει νὰ βαρυσκοῦν καὶ αὐτός.

— Ἄχ! καὶ αὐτὸ τὸ ἔχω καταλάβει πρὸ πολλοῦ, πάτερ. Πόσας φορὰς τὸν ἐπεκαλέστην ἐν τῷ δικαίῳ μου, καὶ οὔτε ἔδωκε προσοχὴν κἀν' ἐγὼ ὑποθέτω μάλιστα, ὅτι ἤρχισε καὶ νὰ μὴ καλοβλέπῃ.

— Σιγώτερα, σιγώτερα, εἶπεν ὁ Καλυβίτης ἔντρομος. Καὶ αὐτὸ τὸ ἔχει πάθει, δι' αὐτὸ καὶ σεῖς κάμνετε ὅ,τι θέλετε ἐκεῖ κάτω καὶ δὲν φοβεῖσθε κανένα. . .

Πολύβιος Δημητρακόπουλος.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΔΥΣΤΥΧΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς τοῦ στρατηγοῦ Σάββωφ.

Ἀγάπησα νάχω ζωὴ, μὰ ἐγὼ ζωὴ δὲν ἔχω καὶ πρὸς τὴ Σόφια ἀδιάκοπα ὁ κακομοίρης τρέχω·

(Τὸ ἐξῆς ἄδεται διὰ τὸν στρατηγὸν Χεζαποσίεφ)

Βασιλικὸν ἐφύτευσα στὴν κλίνην ποῦ κοιμᾶσαι χωρὶς νὰ βάλω κοπριά, ἀφοῦ ἐσὺ θε νᾶσαι.

Γιὰ διὲς καιρὸ ποῦ διάλεξε τὴ Θράκη νὰ μᾶς πάρῃ τῶρα ποῦ τρῶν στὴν Βουλγαριὰ τὸ πειδὸ καλὸ χορ-
(τάρι.

(Ἀφαιρεσθένον εἰς τὴν Μακεδονίαν):

Δὲ μ' ὠφελεῖ νὰ σ' ἀγαπῶ ὅλο μὲ τὴν ἐλπίδα, τὴ γνώμη σου κατάλαβα, τὴν τύχη σου τὴν εἶδα.

Ἐγὼ ἀπ' τὴ Θράκη ἐρχομαι καὶ στὴν κορυφὴ κα-
[νέλλα
καὶ βλέπω τὸ κουτσούρεμα καὶ μ' ἐρχεται σὰν τρέλλα.

Ζάχαρις εἶν' ὁ ὕπνος μου καὶ μέλι τ' ὄνειρό μου καὶ ἂν νειρευθῶ τὸν Κωνσταντὴ μὲ φεύγει τὸ νε-
[ρό μου.

Ἦμουνα νειὸς καὶ γέρασα γιὰ νάβγω στὸ Αἰγαῖο μὰ τῶρα ξαναγύρισα καὶ εἶμαι γιὰ τ' ἀναγκαῖο.

Θάλασσα πικροθάλασσα και πικροκυματοῦσα
τὴν ὥρα ποῦ σὲ πέρανα χίλιες φορὲς ξεροῦσα.

Ίσως ἂν ἴσως ἔπαιρνα κι' ἐγὼ ποτὲ τὴν Πόλι
μὰ τὰ μεταξωτὰ βρακιά θὲν ἐτιδέξιοι . . . ὦλοι !

Κατακαῦμένη Βουλγαριά, χαμήλωσε και κῆττα
ποῦ σ' ἔφεραν και πάτησε καταμεσίς στὴν πῆττα.

Λύνω τὸ ζουναράκι μου και γιὰ καυγὰ τὸ σέρνω
κι' οἱ ἄλλοι μὲ τίς βρέχουσε και ὄλο ἐγὼ τοὺς δέρνω.

Μέσα στὴ Θράκη, μάτια μου, εἶχα κι' ἐγὼ μι'
και νὰ τὴν πάρω ἤθελα μὰ . . . δὲν μοῦ ^[ἀγάπη] ἐπιτροπή.

Νυχτώνει, ξημερώνει, δὲν εἶναι βολετὸ
νὰ μὴν τοὺς φοβερίσω χωρὶς νὰ τίς γευτῶ.

Ξύνομαι νὰ μὲ περάση μὰ ἐτοῦτο δὲν περνᾷ
κι' ὅσα λέγω κι' ὅσα κάνω ὄλα βγαίνουσε ξυνά.

Ὅλα μου μαῦρα τᾶβαφα πουκάμισο και ζώνη
ὡς κ' ἡ Βυζαντινὴ στολὴ στὸν μπογιατζῆ στεγνώνει.
(ἴδεται ὑπὸ Φερδινάνδου).

(Τὸ κατωτέρω ἴδεται διὰ τὴν Θεσσαλονίκη).

Πρωὶ-πρωὶ σηκώνουμε, τὸν πύργο σου κυττάζω
και τὸ παλοῦκι του θωρῶ και βαρυναστενάζω.

Ρόιδο κορόιδο γένηκα στὴ γῆ στὴν Οἰκουμένη,
βγῆκα νὰ πάγω γιὰ μαλλὶ και ἤρθα κουρεμένη.

Σέ στέλνω χαιρετίσματα, κάμε Χαλῆμ ἰνσάφι
κι' οὔτε καλέμι οὐλεμὰ τὸν πόνο μου δὲ γράφει.
(Τὸ ἀνωτέρω ἴδεται διὰ τὴν Τουρκίαν)

(Τὸ κατωτέρω διὰ τὴν Ἑλλάδα :)

Τὰ μάτια μου δὲν εἶδανε ὡσὰν ἐσὲ γυναίκα,
ἂν σε ξυλίσω μιὰ φορὰ, θὰ μὲ ξυλίσης δέκα.

Ὑπομονή, ὑπομονή, μπαροῦτι πάλι μύρισε
Γιάννης ὁ Σάββωφ πῆγε και Γιάννης ξαναγύρισε.

Φύσα βορριά, φύσα νοτιὰ κι' ὄλο τὸν κόσμο γά-
[λασα
κι' ἂν δὲν τὰ κάνω . . . πάνω μου, θὲ νὰ τὰ κάμω
[θάλασσα.

Χεζαπτσίεφ, Χεζαπτσίεφ δὲν εἶν' πλέον μυστικὸ
πῶς ἐγίνη τ' ὄνομά σου τρόπαιό μας ἐθνικὸ.

Ψύλλοι μπῆκαν στὰ βρακιά μας και τίς φάγαμε
[ξανὰ
ἂν σ' ἀρέσει μπάρμπα Σάββωφ πέρν' ἀπὸ τὸν Λα-
[χανᾶ.

Ὁ οὐρανὸ ποῦσαι ἦψηλὰ κατέβα κάμε κρίσι
κι' ὁ Κωνσταντῆς στὰ χεῖλή μας τὸ ψάρι θὲ νὰ ψήση.

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ... ΟΛΟΦΑΝΕΡΟΣ

Ένας πολύξερρος σουρτούκις, λένε, στάθηκε μέσα στοῦ χωριοῦ τὴν πιάτσα καὶ βροντοφώναζε πῶς σ' ὅποιους θένε, θὰ δείξη τοῦ *ὄξαποδῶ* τὴ φάτσα.

“Ὁλ' οἱ χωριάτες, ποιὸς νὰ πρωτοτρέξῃ νὰ διοῦν τί μοῦτρα ἔχουν οἱ διαβόλοι... Τὸν τριγυρνοῦνε καὶ δὲ βγάνουν λέξι... Κι' αὐτός, ἀνοίγει ἓνα πορτοφόλι.

— «Εἶν' ἄδειο ἢ γεμᾶτο, λέει, πέστε».

— «Ἄδειο!» τοῦ λέν, μὲ στόματα πηγᾶδια.

— «Αἱ! Νὰ ὁ διάλογος ποιὸς εἶναι. Δέστε; Ν' ἀνοίγῃς τὴ σακκοῦλα σου καὶ νᾶναι ἄδεια!»

Ὁ Ἐπιθεωρητής.

ΚΑΡΑΜΕΛΗΣ

Ἀσφαλῆς ἀπόδειξις.

Ἡ πιλάτις. — Γιατί δὲν στείλατε σπῆτι τὸν λογαριασμό τοῦ καπέλλου μου;

Ἡ μοδίστρα. — Πῶς! τὸν ἔστειλα χθὲς στὸ γραφεῖο τοῦ σύζυγου σας.

— Ἀδύνατον! ὁ σύζυγός μου χθὲς τὸ βράδυ ἦτο εὐθύμος.

Ἐλεημοσύνη.

— Κάμετέ μου, νὰ ζῆτε, ἓνα ψυχικό· δὲν ἔχω δουλειά.

— Ἐχω ἓνα φθιγὸ ὀτομομπιλ' σὲ τ' ἀφήνω γιὰ 100 λίρες· τὸ παίρνεις;

Ἡ ΧΕΙΡΑΦΗΤΗΣΙΣ

Ἐτοιμάζεται διὰ τὸν ἐκλογικὸν λόγον ποῦ θὰ βγάλῃ.

Προβλεπτική.

Ὁ σύζυγος. — Ἦταν ἀνάγκη, χριστιανή μου, γιατί θὰ πᾶς νὰ μιλήσῃς τὸν ὑπουργό, ν' ἀρχίσῃς νὰ ντύνεσαι ἀπὸ τ' ἄλφα.

Ἡ σύζυγος. — Εἶδες ποτέ σου καμμιά *καθὼς πρέπει* Κυρία, νὰ πάγῃ στὸν ὑπουργό χωρὶς ν' ἀλλάξῃ ἀσπρόρροχα;

Η ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ!

Ρωμαντικός εκείνος, ρωμαντική κι' αυτή.

Ρωμαντικοί κι' οί δύο τους.

"Έτσι ἄρχισεν ἕνα ρωμάντσο ἀγάπης μεταξύ των.

Περίπατος με τὸ φεγγάρι, ρεμβασμοὶ στὴν ταράτσα, λιγωμένα ἔματια, σουφρωμένα χεῖλια, καὶ μυθιστορήματα καὶ στίχοι καὶ λουλούδια καὶ ἄχ, καὶ οὐχ! καὶ ἦχ!

"Όσες φράσεις διάβαζε στὰ μυθιστορήματα τὴ μέρα ἐκείνη, τὶς ἀπεστήθιζε καὶ τοῦ τὶς ἔλεγε τὸ βράδυ καὶ ὅποιος στίχος τοῦ ἄρεζεν ἐκείνου τῆς τὸν ἔγραφε καὶ τῆς τὸν ἔδινε σὲ κάρτες ποῦταν ζωγραφισμένες με ἀγγέλους καὶ λουλούδια καὶ καρδιὲς τρυπημένες με χρυσὰ βέλη.

Μιὰ μέρα νὰ μὴν βλέπτανε, κλάμματα, κλάμματα ποῦταν καὶ ὕμνος καρδιᾶς καὶ οἱ δύο τους.

Σὰν τῆς χάριζε κανένα λουλουῖδι ἔπερνε τὸ βιβλίο ποῦχε τὴ σημασία τῶν λουλουδιῶν καὶ τὸ ξεφύλλιζε γιὰ νὰ βρῆ τὸ νόημα.

Σὰν ἔβλεπε ὄνειρο, ἄρπαζε τὸν "Ονειροκρίτη καὶ διάβαζε τὴν σημασία του.

Καὶ ἦταν ὅλο ζάχαρη καὶ μέλι.

Η ΠΡΟΙΚΑ

Σιλουέτες τοῦ "Ιοῖου Δρόμου.—Ζητεῖται "Εκείνη.

— Δημήτριέ μου!

— Πηνελόπη μου!

Καὶ δόστου σφιξίματα τῶν χειρῶν καὶ ξελιγώματα καὶ δάκρυα.

"Έξαφνα ἡ ἐργασία του τὸν ἀναγκάζει νὰ φύγη στὸ ἐξωτερικόν.

"Ω! ἡ στιγμή τοῦ χωρισμοῦ στὸ ρωμαντικό τους χαρακτήρα!

Τί ὑποσχέσεις ἦσαν ἐκεῖνες, τί ἐνθύμια, τί συστάσεις, τί κλάμματα!

Τὰ μάτια τους, σὰν πῆλινες στάμνες ἔτρεχαν κ' ἐδάκρυζαν ὄρες καὶ ὄρες.

Καὶ χωριστήκανε.

* *

Εἶχανε περάσει δυὸ χρόνια. Καιρὸς τώρα ποῦ δὲν εἶχε πάρει γράμμα της. Φανταζότανε πῶς εἶνε ἄρρωστη, πῶς πεθαίνει καὶ τὴν ἔβλεπε χλωμὴ στὸ κρεβάτι της νὰ τὸν περιμένῃ.

Πῆρε ἄδεια καὶ γύρισε στὴν Πόλι.

Ἐφῆασε πολὺ ἀργά, πέρασε ὅμως ἀπὸ τὸ σπῆτί της κρυφά-κρυφά γιὰ νὰ διῆ ἴσως καμμιά φίλη της τῆς γειτονιάς καὶ νὰ πληροφορηθῇ.

Ψυχὴ στὸ δρόμο. . .

Γύρισε πίσω ἀπελπισμένος.

Στὸ Γαλατᾶ, μπροστὰ σ' ἓνα γουρουνάδικο, ξαφνιάστηκε. Μιὰ γνώριμη φωνὴ ἔλεγε: — Νᾶναι παχὺ τὸ κομμάτι καὶ καλοζυγισμένο. Βάλε κι' ἀπ' αὐτό!

Γύρισε καὶ εἶδε.

Φρίκη!

Ἡ Πηνελόπη του, ἀκουμπισμένη στὸ μπράτσο ἐνὸς κοίλαρᾶ — τοῦ συζύγου της — παχειὰ-παχειὰ καὶ ροδοκόκκινη, ἐπαζάρευε λουκάνικα!

δ Πιερρότος.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

(νεώτατον).

Γουρῶνι.— Ζῷον, τὸ ὁποῖον σπανίως ὁμοιάζει τὸν ἄνθρωπον. Τὸ ἀντίθετον εἶναι πολὺ συνηθέστερον.

Κιουρντάν.— Τὸ ἐπιδόρπιον τῶν οἰκονομικῶν ἐστιατορίων.

Κατατρόγω.— Ὅμιλῳ περὶ ἐνὸς συναδέλφου μου.

Πετεινός.— Ἀρσενικὴ ὄρνιθα.

Γάλα.— Ἀρμέγεται καὶ ἀπὸ τὰ πρόβατα· συνηθῶς ὁμως τραδιέται ἀπὸ τὸ πηγάδι.

Ἐρύθημα.— Ὅταν δὲν προέρχεται ἀπὸ τὴν αἰδῶ, ὠρισμένως θὰ ἔρχεται σὲ μικρὰ κουτάκια ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Οἰκογενειακὸς φίλος.— Παράσιτον ποῦ φυτρῶνει ἐκεῖ ποῦ δὲν τὸ σπέρνεις.

Κλέπτῃς. Ἐκεῖνος ποῦ συλλαμβάνεται ἐπ' αὐτοφόρῳ· Ἐκεῖνος ποῦ δὲν συλλαμβάνεται καλεῖται ἠμογενής.

Χήρα.— Ἐμπᾶτε σκύλοι ἀλέσετε κι' ἀλεστικά μὴ δίνετε.

Θέατρον.— Θεά-τρῶν· διότι χορταίνει κανεὶς μόνο μὲ τὸ νὰ βλέπῃ.

Καρδιά (μοδιστρούλας).— Βιτρίνα φωτογραφείου, (χήρας) βλέπε εἰς τὴν λέξιν ὑφαλστέιον.

Βῶδι.— Ἐκεῖνος ποῦ δὲν θαυμάζει τὸ λεξικόν μας

δ Βυζάντιος.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΡΗΤΑ

‘Ο άνήρ νά ἀγαπᾷ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ,

Αὐτὸ ἐξαρτᾶται . . .

‘Ο δάσκαλος. — Λέγε, Παπαδόπουλε, τὸ «ἀγαπᾷ» τί χρόνος εἶναι ;

‘Ο Παπαδόπουλος. — Χρόνος ἐνεστώς.

‘Ο δάσκαλος. — Ἀνόητε! εἶναι χρόνος χαμένος.

Θεολογία.

‘Ο Καθηγητής. — Τί πρέπει κανεῖς νά κάμῃ ἂν παραβῆ μίαν ἀπὸ τὰς δέκα ἐντολὰς ;

‘Ο Ἱεροσπουδαστής. — Νά πάρῃ ἕναν καλὸ δικηγόρο.

ἢ δὲ γυνὴ νά φοβῆται τὸν ἄνδρα αὐτῆς.

ΤΙ ΜΑΣ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ

Τί δὲ βρίσκει, ἀδερφέ, κείνος ποῦ στοχάζεται,
τί χρειάζεται σὲ μᾶς, καὶ τί . . . δὲ χρειάζεται.
Τοῦτος ὁ παληόκοσμος ἤθελ' ἄλλος νάναι,
ἂν πολλὰ δὲν πῆγαιναν ὅπως τώρα πᾶνε.

Ἄλλα, βλέπεις, μπόλικα, κι' ἄλλα λίγα λάχαμε.
Γιὰ νὰ τᾶχαμε σωστά, πόσα πρέπει νάχαμε!
Πίστερα γερά μυαλά καὶ πιὸ λίγα οὐργια.
Πιότερη ὑπομονὴ καὶ πιὸ λίγη φούργια.

Πίστερα συμπεθεριά καὶ πιὸ λίγα . . . δάνεια,
Πιότερη ἀπόφασι καὶ πιὸ λίγη ἀδράνεια.
Πιότερες . . . γλυκοῦ νεροῦ καὶ πιὸ λίγες φρόνιμες,
Πιότερες δούλες παχειὲς καὶ πιὸ λίγες . . . γόνιμες.

Πιότεροι ἀνήθικοι καὶ πιὸ λίγοι . . . ἅγιοι(!)
Πιότεροι σατυρικοὶ καὶ πιὸ λίγοι . . . πάγιοι.
Μέσ' στὶς Εὔες πιότερο καὶ μυαλὸ καὶ ντύσιμο,
Πιότερες ζῦπ ἀντραβὲ με πιὸ λίγο . . . σισίσιμο.

Πίστερα ψυχρά λουτρά καὶ πιὸ λίγη . . . λαύρα,
Πίστερ' ἄσπρα νυφικά, ἀπὸ χήρας μαύρα.
Πιότερες στεφάνωσες καὶ πιὸ λίγα πάλι,
στέφανα . . . γαρουφαλλίων σὲ ἀνδρῶν κεφάλι!

ὁ Ἐπιθεωρητής.

ΟΛΙΓΟΥΣ ΜΗΝΑΣ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΓΑΜΟΝ

Ἐκείνη. — Ἡ μαργαρίτα μὲ λέγει πῶς δὲ μ' ἀγαπᾷς πειὰ ὅσ' ἀν πρώτα.

Ἐκείνος. — Μπᾶ! ψέμματα' σ' ἀγαπῶ μὲ τὴν αὐτὴ ζέσι πάντοτε.

ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ

Ἐνας ράφτης εἶχε κλέψει πολλὰ στὸ ἐπάγγελμά του.

Μιὰ νύχτα βλέπει στ' ὄνειρό του πῶς πέθανε. Ἐρχεται τὸ λοιπὸν ὁ Βελζεβούλ με μιὰ μεγάλη σημαλα καμωμένη ἀπ' ἔλα τὰ κομμάτια ποῦ εἶχε σουφρώσει ἀπὸ τοὺς πελάτας του, τὸν πέρνει καὶ τὸν ὀδηγεῖ πρὸς τὴν κόλαση.

Κατατρομαγμένος ἐξήνησε ὁ ράφτης κι' ἀπεφάσισε νὰ μὴν ξανακλέψῃ πιὰ.

Πηγαίνει στὸ μαγαζὶ του καὶ λέγει στοὺς ἀνθρώπους του :

Ἔμεῖς οἱ ραφτάδες ἔχομε τὸ κακὸ νὰ σουφρώ-
νομε ἀπὸ ξένα κομμάτια. Αὐτὸ ὅμως εἶνε μεγάλη
ἀμαρτία ποῦ θὰ μᾶς πάγει στὴν κόλαση. Γι' αὐτὸ
κι' ἐγὼ πῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴν τὸ ξανακάνω πιά.
Ἐπειδὴ ὅμως ξέρω πῶς αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ σουφρώ-
ματος εἶναι ἐπαγγελματικὴ ἀδυναμία καὶ ἴσως δὲν
μπορέσω νὰ βαστάξω στὸν πειρασμό, σὰς διατάξω,
ἂν με δεῖτε καμιὰ φορὰ νὰ σουφρώνω, νὰ φωνάζετε
«Μάστορη, ἦ σημαία!»

Πέρασε κάμποσος καιρὸς ἀπὸ τότε, μὰ οἱ ἐργά-
ται δὲν βρέθηκαν στὴν ἀνάγκη νὰ θυμίσουν τὴ ση-
μαίαν στὸ μάστορή των, ὅταν μιὰ μέρα ἐκεῖ ποῦ ἔ-
κοψε μιὰ φορσιὰ ἀπὸ φῖνο καὶ πολὺ ἀκριβὸ ροῦχο
τὸν βλέπουν νὰ σουφρώνῃ ἓνα μεγάλο κομμάτι.
Ὅλοι μαζὶ τότε τοῦ φωνάζουν :

—Μάστορη, ἦ σημαία!

Γυρίζει ὅμως ἀκείνος καὶ τοὺς λέγει :

—Σωπάτε βρέ σεις! Κι' ἐγὼ τὴν εἶχα στὸ νοῦ
μου, μὰ ἐκείνη δὲν εἶχε τέτοιου εἴδους ὕφασμα.

Αὐγερινός.

Ἄθωα.

Ἵστερον ἀπὸ μιὰ πολὺ τρυφερὰ σκηνή.

Ἐκεῖνος. — Ἄν σὲ ρωτήσουν στὸ σπῆτι γιὰ τὰ
σημάδια, πῆς πῶς σὲ τοίμπησαν κουνούπια.

Ἡ μικρὴ. —Ναί, μὰ δὲ θὰ μὲ πιστεῖσουν τῶχω
πῆ δέκα φορές ὡς τώρα.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ

Ὁ «Περίδρομος» μετ' ἐξαιρετικῆς εὐχαριστήσεως
δημοσιεύει τὴν κατωτέρω σοφὴν μελέτην εἰδικοῦ
συνεργάτου του, παρακολουθήσαντος τελευταίως ἐκ
τοῦ πλησίου τὴν δρᾶσιν τῶν διαφόρων Σχο-
λείων μας).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Αον.

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΑ

Ἰωακείμιον.—Τὸ συμπλήρωμα τῆς Μεγά-
λης Σχολῆς. Ἀκατάλληλον διὰ . . . δεσποινί-
δας. Ἐπειγουσα ἀνάγκη τὸ ἠνάγκασε τελευ-
ταίως νὰ εἰσαγάγῃ καὶ τὸ μᾶθημα τῆς μαιευ-
τικῆς.

Ζάππειον.—Ἰημι, ἰεῖς, ἴησι. Συντακτικόν,
Κατεβαίνη, βυζαντινὴ μουσικὴ, μακρὰ παρα-
λήγουσα πρὸ μακρᾶς ληγουσίσης καὶ εὐκτικῆ
μετὰ τοῦ ἂν. Καὶ ἄλλα παρόμοια πράγματα,
ἀπαραίτητα διὰ μίαν ἑλληνίδα τῆς σήμερον.

Κεντρικόν.—Μὲ ὑποκαταστήματα εἰς ὅλα
τὰ πόστ ρεστάντ τῶν Ταχυδρομείων, ἰδιαιτέ-
ρως εἰς τὸ Γαλλικόν διὰ τὴν ἐκμάθησιν τῆς
γλώσσης. Je vous aime, je vous adore, que
voulez vous de plus encore?

Ἀγγλικόν.—Τὸ μόνον πρᾶγμα ποῦ βάζει

στό κεφάλι τῶν μαθητηριῶν του εἶναι τὸ . . .
ψάδινο καπέλλο.

Saint...— Ἰδεώδης Σχολή. Κατὰ καιροὺς παρήγαγε διαφόρους τελειοφοίτους: τὴν Ροζάλιαν (ἴδος Τιμόνι), τὴν Λολότταν (πανσιὸν Ντόρ) καὶ τὴν Καμέλιαν. Διὰ πλείονας πληροφορίας ἀπευθυντέον εἰς τὰ μαλεμπιτζίδικα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Βον

ΑΡΡΕΝΑΓΩΓΕΙΑ

Μ. τοῦ Γένους Σχολή.— Τιμάριον τοῦ Μυστακίδου καὶ φυσικὸν συμπλήρωμα τοῦ Ἰωακειμίου. Κλασικὸν γυμνάσιον καράβιμπους, φουρτούνιμπους, ἀφρόρουμ κυματόρουμ..... Βγάζει δασκάλους, ψάλτας, ἐμπόρους, βιομηχάνους, γλωσσομαθεῖς καὶ . . . τὰ μάτια του.

Ζωγράφειον.—Κασίδης, στό κεφάλι τοῦ ὁποίου ὅλοι οἱ κατὰ καιρὸν ἔφοροι Πέραν ἔμαθον ξούρισμα. Διαφέρει κατὰ τοῦτο ἀπὸ τὸν φοῦρνον τοῦ Νασρεντίν Χότζα, ὅτι ἐκεῖνος μὲν εἶχε κατρακύλια διὰ νὰ γυρνᾷ στό κάθε γοῦστο, αὐτὸ δὲ πρόγραμμα.

Ἡ νοικοκυρά.— Νὰ σᾶς νοικιάσω δωμάτιο, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρο νὰ μὴ μοῦ κάμετε ὅπως ἐκεῖνο τὸ ζευγάρι ἐκεῖ κάτω, ποῦ μοῦ χάλασε. ἕνα καινούργιο κρεββάτι σ' ἕνα μῆνα.

Θεολογικὴ Σχολή.— Μακρὰ μαλλιά καὶ . . . κοντὴ γνώσι.

Ἐθνικόν.— Ὁ κάλαθος τῶν ἀχρήστων. Κατασκευάζει τελειοφοίτους.

Πρότυπον.—Σχολεῖον, τὸ ὁποῖον σήμερον ἔχει καὶ μαθητάς. Ἄλλοτε ἐτρέφετο μὲ ἀκρίδας καὶ μέλι ἄγριον.

Σχολή Γλωσσῶν.—Τὸ (προσωπικὸν τῆς διαρκῶς καταρτίζεται. Ὁ καταρτισμὸς του θὰ λήξῃ τὸν Ἰούλιον.

Φρέρηδων.—Διὰ πᾶσαν σχετικὴν πληροφoρίαν, ἀπευθυντέον εἰς τὰ πòστ ρεστάντ ὄλων τῶν ταχυδρομείων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γον

ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΑ

Πρὸς τὸ παρὸν ἐργάζονται μόνον δύο : Ὁ Φιλολογικὸς Σύλλογος καὶ τὸ Μικτὸν Συμβούλιον. Ἀγγέλλεται καὶ τὸ ἄνοιγμα τῆς Βουλῆς.

ὁ Παιδονόμος.

ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΗ ΕΠΟΧΗ

Τὰ βάσανα τῶν προγόνων μας.

—Ποῦ νὰ τὸ κρύψω τώρα αὐτὸ τὸ ἐρωτικὸ γράμμα νὰ μὴ τὸ διῆ ἢ γυναικᾶ μου!

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Δύο κακῶν προκειμένων...

Ὁ φαρμακοποιὸς συλλαμβάνει τὸν ὑπάλληλό του μὲ τὴν κόρη του :

—Κύριε, τοῦ λέγει, παρουσιάζοντάς του ἓνα μπουκαλάκι ἀρσενικό, ἢ θὰ πάρῃς τὸ δηλητήριον, ἢ τὴν κόρη μου.

Καὶ ὁ ὑπάλληλος, ὕστερ' ἀπὸ λίγη σκέψη : Ἔτσι κ' ἔτσι φαρμάκια καὶ τὰ δύο' ἄς προτιμῶσω τὴν κόρη σου.

Διφορούμενον.

Σ' ἓνα ὀρνιθοπωλεῖο ποῦ τὸ διευθύνει μιὰ παχειὰ χήρα :

Πελάτης. — Δεῖξτε μου μιὰ παχειὰ χήνα.
Ὁ ὑπάλληλος. — Μιὰ στιγμῆ, παρακαλῶ' τώρα θάρθῃ ἡ Κυρία.

ΤΗΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ

Ἐπόψε σκνίπα γέννηκα
Μπιρμπίρω, γιά χατήρι σου
κι' ἀπλήρωτο τὸν ἀφηκα
τὸ δόλιο ταβερνάρη.

Πολύ, Μπιρμπίρω, μ' ἄγγιζε
τὸ φέρσιμο τοῦ κύρη σου·
καὶ κόντεψε τὸ παπελεῖδ
νὰ γίνῃ μαῦρο μακελεῖδ
μὲ τὸν δικό μου ἔρωτα
φονιά καὶ μακελάρη.

Ζαχαρένια μου Μπιρμπίρω,
βάλ' τὸ μπράτσο σου νὰ γείρω!...

Ἄ Ο Γιάννος τῆς Μαιμῆς.

Ἄπο ρεκλάμα ἐπαρχιώτου ὀδοντοια-
τροῦ :

«Διὰ νὰ εὐχαριστήσω τὴν
πελατεῖάν μου δὲν φείδομαι
πόνων».

Σημ. Φυσικά· ἕνος πόνος ἔξεδαρμα.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Κάθε εὐτυχία ποῦ σὰς ἔρχεται μοιάζει ἕνα καλὸ τοιγάρο·
εὐχαριστεῖ ἐσὰς, ἐνῶ ἐνοχλεῖ τοὺς ἄλλους.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑΤΑ

Πρὸ καιροῦ τὸ Ἄνω-Κάτω εἶχεν ὑποβά-
λη εἰς τοὺς ἀναγνώστιας του τὴν ἑξῆς ἐρώ-
τησιν :

«Ποῖον πράγμα θὰ σὰς στενοχωροῦσε πε-
ρισσότερον, ἂν ξεχνούσατε νὰ τὸ πάρετε μα-
ζὺ σας, πηγαίνοντας στὸ ταξεῖδι;»

Εἰς τὴν κοινωνικὴν καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψιν
σπουδαίαν ταύτην ἐρώτησιν ἀθροοὶ ἔσπευσαν
ν' ἀπαντήσουν οἱ φιλότιμοι ἀναγνώσται τοῦ
«Ἄνω-Κάτω». Ἐπειδὴ ὅμως διὰ τὴν λε-
πτομερῆ ἐκθεσιν ὄλων τῶν ἀπαντήσεων δὲν
ἐπῆρκει ὁ στενὸς χῶρος τοῦ φύλλου, καταλ-
λήλως ἐξητήθη ἡ Αἴθουσα τοῦ Φιλολογικοῦ
Συλλόγου. Δυστυχῶς ὅμως καὶ αὕτη ἦτο
προωρισμένη διὰ τὰ κοινωνικά διαγωνίσματα
τοῦ «Ἀπόλα». Ὁ «Περίδρομος», πρόθυμος
πρὸς πᾶσαν ἠθικὴν ὑποστήριξιν παρομοίων
κοινοφελῶν ἔργων, εὐχαρίστως ἀνοίγει τὰς
σελίδας του διὰ τοῦ ὑψίστου ἐνδιαφέροντος
κοινωνικὸν διαγώνισμα τοῦ Ἄνω Κάτω.

Ἴδου αἱ ληφθεῖσαι ἀπαντήσεις :

«Θὰ ἐστενοχωρούμην φοβερὰ ἂν ἐλησμόνουν, πηγαίνοντας σὲ ταξεῖδι, νὰ πάρω μαζί μου τὸν μουστακοδέτη μου». **Ἰωάννης Παπαδόπουλος.**

«Θὰ ἐθλιβόμην καιρίως ἂν ἐλησμόνουν νὰ παραλάβω μετ' ἐμοῦ τὴν καλλωπιστικὴν μου συσκευὴν, ἥτοι τὴν τουαλέτταν μου».

Οἰκονομίδης, καθηγητής.

«Ἄν ἐλησμόνουν τὸ τουπέ μου!» **Μυστακίδης.**

Ὁ πατὴρ Κωσταρίδης μᾶς ἀπήντησε τηλεγραφικῶς ἐξ Ἀθηνῶν ὡς ἑξῆς :

«Θλίβομαι λησιμονήσας συμπαραλαβεῖν εὐτραφῆ ὑπανδρον γειτόνισάν μου.»

«Ἄν ἐλησμόνουν τὸ στυλάκι μου.»

Μία Γεροντοκόρη.

«Μολονότι ἡμεῖς αἱ διακεκριμένοι γυναῖκες προτιμότερον εἶναι νὰ κρύπτωμεν εἰς τὸ βάθος τοῦ ἐρμαρίου μας τὰ πνευματικὰ μας προϊόντα, ἐν τούτοις ἐξαιρετικῶς σᾶς ἀπαντῶ. Λοιπόν :

Θὰ ἐθλιβόμην καιρίως, ἂν ἐλησμόνουν νὰ παραλάβω τὸ παρᾶσημόν μου!» **Λογία Δεσποινίς.**

Ὁ Διευθυντὴς τῆς «Τασβίρ», φιλοφρόνως καὶ ἐκεῖνος ἔσπευσε νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ :

«Βαί, ἐρίφηδες, βαί! Θὰ λυπόμουν ἂν ξεχνούσα νὰ πάρω μαζί μου ἓνα μπουκάκι ἑλληνικὸ κονιάκι!»

—Μ' ἔρραφες τὸ κουμπί ;
—Δὲν εἶχα κουμπί καὶ σοῦ ράφω τὴν κουμπό-
τρυπα.

«Ἄν ξεχνούσα τὸ φόρεμά μου μὲ τῆς μεγάλης
τοάτες.» **Ἐπιτροπὴ τῶν Ἑράνων.**

Ἡ ἀπάντησις τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ἑράνων

είναι ὀλίγον σκοτεινὴ ζητεῖται εἰς σεισμοπαθῆς νὰ μᾶς διαφωτίση.

«Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ταξεῖδι· ἂν πήγαινα π. δ. χ. γιὰ τὰς Ἀθήνας θὰ στενοχωρούμην φοβερὰ ἂν ξεχνούσα νὰ προμηθευθῶ ἐγκαίρως νεῦτι.» **Σάββωφ.**

«Τί τὰ θέλετε! ἄσχημον πρᾶγμα, φεύγοντας κανεὶς ἀπὸ τὴν πατρίδα του, νὰ μὴν μπορέση νὰ πάρῃ μαζὺ του τὸ ταμειὸν της!» **Δάνεφ.**

«Ἄν ἐλησμόνουν νὰ πάρω μαζὺ μου τὸν φίλον τοῦ συζύγου μου.» **Ἡ Κυρία Ρ. . .**

«Τὸν ξάδερφό μου.» **Μαριγὸ Μπιφτέκη.**

«Εἶναι τρομερόν, βγαίνοντας κανεὶς σ' ἐστρατεία, νὰ ξεχάσῃ νὰ πάρῃ μαζὺ του δυὸ τρία ζευγάρια παπούτσια.» **Ἰβάνωφ.**

«Ἄν ξεχνούσα νὰ πάρω μαζὺ μου τὸν πορτιμονέ μου.» **Εἰς Κυνηγός.**

Πολὺ σωστό, διότι ἀλλέως θὰ τὸν ἔλειπαν τὰ . . . σκάγια.

Εἰς Δεσπότης ἀπὸ τὸ βάθος τῆς πείρας του καὶ μὴ θέλων νὰ χάνῃ τὸν καιρὸ του σὲ λόγια, μᾶς ἀπαντᾷ λακωνικώτατα:

«Τὴν ἀνεψιάν μου!»

Ἄθροοι ἔσπευσαν ἐπίσης ν' ἀπαντήσουν εἰς τὴν ἐρώτησίν μας καὶ αἱ μαθήτριά τῶν παρθεναγωγείων μας. Μία τοῦ Ἰωακειμίου,

ὑπογραφομένη «Ἡ εὐαίσθητος ψυχὴ», μᾶς γράφει :

«Ξεύρετε τί θὰ πῆ, φεύγοντας σὲ ταξεῖδι, νὰ ξεχάσω νὰ πάρω μαζὺ μου τὸν Νικό μου ; ἄχ !»

Ἡ ἐπιστολὴ φέρει καταφανῆ ἴχνη δακρύων.

«Ἄν ἐλησμόνουν τὰς Ὀρθογραφικὰς Ἀσκήσεις μου!» **Μία Ζαππὶς.**

Κάποια, κρυπτομένη ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἡ αἰμάσουσα καρδιά», ἀπαντᾷ :

«Ἐὰν ἐλησμόνουν τὸ ἐρωτικόν μου ἐπιστολάριον.»

ΚΑΡΑΜΕΛΒΣ

Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον.

Κυνηγός. — Τί θέλεις ;

Χωριάτης. — Εἶμαι ὁ ἄνθρωπος ποῦ πληγώσατε τὴν τελευταία φορὰ ποῦ κυνηγοῦσατε ὀρνέθκια.

—Τὸ θυμοῦμαι· μὰ θαρρῶ πῶς σὲ ἀποζημίωσα.

—Ναί, ἀλλὰ ἄκουσα πῶς θὰ πάτε πάλι στὸ κυνήγι καὶ σκέφθηκα νὰ σᾶς ζητήσω κάτι γιὰ πληρωμὴ.

Πρακτικὴ ἐπιστήμη.

— Γιατρέ, τρέξετε γρήγορα· ὁ γυιὸς μου κατὰπινε ἓνα ποντικόν.

—Ἐ, δὲν εἶναι δὰ καὶ τόσο σπουδαῖο· πέστε του ἀμέσως νὰ καταπιῇ μιὰ γάτα !

Ὁ Ζαχαροπλάστης.

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

“Ένας δεσπότης, άνθρωπος τοῦ κόσμου, ἦταν σὲ περιοδεία μὲ τὸ διάκο του.

Πήγαιναν καβάλλα σὲ δυὸ καλά μουλάρια, ἔμπρὸς ὁ δεσπότης καὶ πίσω ὁ διάκος. Στὸ μούλαρι τοῦ διακού ἦταν φορτωμένο κι’ ἓνα καλάθι φρέσκα σῦκα διαλεχτά, δῶρο ἑνὸς κοτζάμπαση στὸ δεσπότη.

Στὸ δρόμο λοιπὸν ποῦ πήγαιναν, ὁ διάκος ἀπλώνει τὸ χέρι του στὸ καλάθι, πέρνει ἓνα σῦκο καὶ τὸ ρίχνει στὸ στόμα.

Ὁ δεσπότης ὅμως ποῦ ἤξευρε τὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία τοῦ διακού καὶ τὸ μάτι του ἦταν διαρκῶς στὸ καλάθι, εἶδε τὴ χειρονομία του καὶ μὲ τὸν φυσικώτερο τόνο, δείχνοντας κᾶπου, φωνάζει :

— Διάκο, διάκο !

Ὁ διάκος ποῦ μόλις ἄρχιζε νὰ κουνᾶ τὰ σαγόνια του, ἔβγαλε μονομιᾶς τὸ σῦκο ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα του.

— Τί τρέχει, γέροντα ;

— Δὲ μοῦ λές, ποιανοῦ εἶναι αὐτὸ τὸ χωράφι πρὸς τὰ δεξιὰ μας ;

— Δὲν ξέρω, δεσπότη μου.

Κι’ ἀμέσως ἔβριε πάλι στὸ στόμα του τὸ σῦκο. Ἀναγκάσθηκε ὅμως νὰ τὸ βγάλῃ πάλι γιατί ἡ φωνὴ τοῦ δεσπότη ἀκούσθηκε ξανά :

— Διάκο, δὲ μοῦ λές ποιανοῦ εἶναι αὐτὸ τὸ ὠραῖο ἀμπέλι ἐκεῖ στ’ ἀριστερά ;

Τὰ θέληγτρα τῆς οικογενειακῆς ζωῆς.

— Δὲν ξέρω, δεσπότη μου, εἶπε ὁ διάκος, βλαστημῶντας μέσα του.

Αὐτὴ ἡ δουλιὰ βάσταξε ἀρκετὴ ὥρα. Ὅλο ἓνα ὁ διάκος προσπαθοῦσε νὰ φάγῃ τὸ σῦκο κι’ ὄλοένα ὁ δεσπότης τὸν ἔκοβε, ρωτῶντας πότε γιὰ ἓνα ἀμπέλι, πότε γιὰ ἓνα ελαιόκημα, ὡς ποῦ ἔφθασαν σ’ ἓνα χωριὸ καὶ κατέβηκαν στὸ σπίτι τοῦ παπᾶ. Μὰ ὁ διάκος ὠρξίσθηκε νὰ ἐκδικηθῇ τὸ δεσπότη.

Ἡ κυρὰ παλαδιά, μιὰν ἀφράτη νταρντάνα, κατασκοτώθηκε νὰ περιποιηθῇ τὸ δεσπότη.

Ἐσφαξε τις καλλίτερες ὄρνιθες καὶ ἤυρε τὸ καλλίτερο κρασί. Τὸ βράδυ, ἀφοῦ ἔφαγαν καλὰ καὶ ἤπιαν καλλίτερα, λέγει ὁ παπᾶς στὸ δεσπότη :

— Δεσπότη μου, ἐγὼ πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ στὸ κελὶ γιὰ νὰ μὴ σ' ἀνησυχῶ τὸ πρῶτὸ πηγαίνοντας γιὰ τὸν ὄρθρο. Μὲ τὴν εὐχή σου.

Φίλησε τὸ χέρι τοῦ δεσπότη κι' ἔφυγε.

Ἄμέσως ἔστρωσε δυὸ παχειὰ στρώματα ἢ παπαδιὰ γιὰ τὸ δεσπότη καὶ δίνοντας ἓνα παλιὸ χράμι στὸ διάκο, τοῦ εἶπε :

— Εἶμαστε πολὺ στενόχωρα, διάκο, καὶ θὰ κοιμηθῆς στὸ χαγιατί.

— Δεσπότη μου, λέγει ὁ διάκος πέρνοντας τὸ χράμι, δὲν θὰ διαβάσουμε τὸ ἀπόδειπνο ;

— Ὅχι, εἶπε νευρικά ὁ δεσπότης· εἶμαι κουρασμένος καὶ θέλω νὰ κοιμηθῶ.

Σὲ λίγο, ὅλο τὸ σπίτι ἦταν βυθισμένο στὸ σκοτάδι. Θὰ ἔλεγες πὼς ὅλοι εἶταν βαθεῖα κοιμισμένοι. Καὶ ὅμως ὅλοι εἶχαν ἀνοιχτὰ τὰ μάτια, πρὸ πάντων ὁ διάκος. Ξαπλωμένος στὸ παλιόστρωμα, εἶχε τεντωμένα τ' αὐτιά του. Ἐξαφνα ἀνασηκώνεται. Κάποια σιγανὰ μουρμουρητὰ ἀκούσθηκαν ἀπὸ τὴν κάμαρα τοῦ δεσπότη. Εἶναι ὦρα, σκέφθηκε ὁ διάκος, κι' ἀμέσως φωνάζει :

— Δεσπότη μου, δεσπότη μου, θυμήθηκα ποιανοῦ εἶναι τὸ χωράφι ἐκεῖνο ποῦ μὲ εἶχες ρωτήσῃ στὸ δρόμο.

ἽΟ πατέρας. — ἂν κάτσης φρόνιμα ὅλη τὴν ἑβδομάδα, Νίκο, τὴν Κυριακὴ θὰ σὲ πάγω στὰ ζαχαροπλαστεῖα, νὰ σεργιανίσῃς γλυκίσματα.

— Κοιμήσου τώρα, ἀκούσθηκε κοιμένη ἡ φωνὴ τοῦ δεσπότη . . .

Σὲ λίγο ὅμως ὁ περίεργος ἐκεῖνος θόρυβος ξανάρχισε στὴν κάμαρα τοῦ δεσπότη.

— Δεσπότη μου, δεσπότη μου, φώναξε πάλι ὁ διάκος, νὰ σοῦ πῶ ποιανοῦ εἶναι ἐκεῖνο τ' ἀμπέλι ποῦ ἦταν ἀριστερὰ στὸ δρόμο.

— Μὰ τώρα εἶναι ὥρα γι' ἀμπέλια ; εἶπε ὁ δεσπότης θυμωμένος. Θὰ κοιμηθοῦμε τώρα.

Νέα ἡσυχία. Σὲ λίγο ὅμως νέος καὶ πάλι θόρυβος, νέα φωνὴ τοῦ διακίου. Αὐτὴ τὴ φορά εἶχε θυμηθῆ ποιανοῦ εἶταν τὸ ἐλαιόκτημα κοντὰ στὸ χωριό. Ἐπὶ τέλους ἡ παπαδιά, ποῦ δὲν εἶχε δεῖξῃ ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα σημεῖα ζωῆς, σηκώθηκε, κατέβηκε στὴν αὐλὴ, ἀνοῖξε τὸ ντάμι ὅπου ἦταν τὰ μουλάρια κι' ἀνέβηκε πάλι ἀπάνω. Σὲ λίγο θόρυβος μεγάλος ἔφτανε ἀπὸ τὴν αὐλὴ.

— ὦ διάβολε ! φώναξε ἡ παπαδιά, τὰ μουλάρια πῆραν τὸ δρόμο καὶ θὰ χαθοῦν.

— Διάκο, φώναξε τότε κι' ὁ δεσπότης, σήκω γρήγορα καὶ τρέξε νὰ βρῆς τὰ μουλάρια νὰ μὴ χαθοῦν.

— Πηγαίνω ἀμέσως, εἶπε ὁ διάκος κι' ἔκανε πὼς φεύγει. Ἔμεινε ὅμως στὸν τόπο του ἀκίνητος καὶ προσεκτικός.

Τότε ἤκουσε τὸ δεσπότη νὰ λέγῃ μὲ σβυσμένη φωνή :

— Αὐτὴ τὴν ὥρα μοῦ φαίνεται πὼς βρῖσκομαι ἀψηλά, πολὺ ἀψηλά..... θαρρεῖς πὼς εἶμαι στὸν παράδεισο.

— Δεσπότη μου, δεσπότη μου, φώναξε τότε ὁ διάκος, μιὰ πού βρῖσκεσαι τόσο ἀψηλά δὲν κάνεις τὸν κόπο νὰ διῆς ποιὸ δρόμο πῆραν τὰ μουλάρια ; ...

Ἄ Ο Ταρτοῦφος.

ΠΕΘΕΡΕΣ

ἘΝΑ ΠΙΣΤΕΡΟΝΤΑ ΣΤΗΝ ΜΕΤΕΜΠΝΩΣΙ

Μὰ γάτα γάβες ἔχρισε
τὰ μάτια νὰ σοῦ βγάλῃ.
Μ' ἄφου στὴ μετεμπνῶσσι
πιστεύεις στὰ σοστά σου,

πες μου νὰ ζῆς : Ἡ γὰρ αὐτὴ
μπορεῖ νὰ ἦταν ἄλλη,
πὰρὸ ἢ μακαθρίτισσα
φυλῆ... τῆς πεθερῶς σου ;

Σαραντῶς.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

(*συνέχεια*).

Ἀλυσίδα.—Οἱ ἀνύπανδροι τὴν φέρουν στὸν ζιλέ των, οἱ πανδρεμένοι στὸν . . . λαιμό.

Ἀντίχειρ.—Ὁ μεγαλείτερος τῶν δακτύλων μου. Ἐξαιροῦνται οἱ ταμίαι ποῦ τοὺς ἔχουν ὄλους μεγάλους.

Βουλῆ.—Τόπος, ὅπου ὅ,τι θέλει ὁ ἓνας δὲν τὸ θέλει ὁ ἄλλος καὶ ὅ,τι θελήσουν ὅλοι δὲν τὸ θέλει ὁ λαός.

Γλώσσα.—Τὸ ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁμιλοῦμεν. Κατ' ἄλλους ὠραία εἶναι ἡ γαλλικὴ, κατ' ἄλλους ὁμως ἡ . . . βοδινὴ μὲ κάπαρη.

Μπαστοῦνι.—Ἀκαταμάχητον ἐπιχείρημα τῆς Ἀντιπολιτεύσεως εἰς τὴν Οὐγγρικὴν Βουλὴν.

Σίρκ.—Θέατρον ποῦ ἔχει ἄλογα καὶ παληάτσους. Ἡ Βουλὴ δὲν εἶναι σίρκ, διότι δὲν ἔχει ἄλογα.

Ταμίας.—Πτηνὸν ἀποδημητικόν.

Φῶς.—Ἐκεῖνο ποῦ λείπει ἀπὸ τὰ ἄρθρα τοῦ «Ταχυδρόμου».

δ *Βυζάντιος*.

Παρηγοριά.

(Ἡ σκηνὴ μέσα στὴ βάρκα, περνώντας τὸ ρεῦμα τοῦ Ἀρναούτσισι).

Ἡ Κυρία.—Βαρκάρη, εἶναι ἐπικίνδυνον αὐτὸ τὸ ρεῦμα; Χάθηγε κανεὶς ἄνθρωπος ὡς τώρα;

Ὁ βαρκάρης (καθησυχαστικά).—Κανεὶς, Κυρία! πάντα τοὺς βρίσκουμε τὴν ἄλλη μέρα.

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ ΚΟΥΡΑΜΠΙΕ

Πρὶν ἀκόμα ξημερώση
νὰ ξυπνῆς μὲ τὴν τρομπέτα
καὶ ἀντὶ γιὰ τουαλέττα
νὰ μὴν πλύνεσαι ποτέ.

Γιὰ κρυστάλλινα σερβίτσι
νᾶχης μόνον καραβάνα
κι ὅταν βρίσκῃς κουραμάνα
νὰ τὴν τρῶς γιὰ κουραμπιέ.

Νὰ σοῦ σφίγγῃ τὸ ποδάρι
γιὰ λουστρίνι ἢ ἀρβύλα,
νὰ σοῦ πιάνῃ ἀνατριχίλα
ἀπὸ κρύο καὶ κικό.

Κι' ὅπου στρέψῃς τὸ κεφάλι,
νὰ μυρίζῃ γύρω-γύρω
γιὰ κολώνια καὶ γιὰ μύρο
τρίπλ ἔξτρε ποδαρικό.

Νὰ σὲ ζεύγουν στὸ κανόνι
ἀπ' τὴ λάσπη νὰ τὸ βγάλῃς
καὶ νὰ γίνεσαι χαμάλης
ὕποζυγιο χι.β.β.ς.

Νᾶχῃς πόνους στὴν κοιλιὰ σου
νὰ μουγκρίζουν τᾶντερά σου
καὶ ἀντὶ γιὰ οὐότερ κλόξετ
στὰ χωράφια νὰ τραβᾷς.

(Ἄπο τὰ νέα «Ιαταθήναια»).

ΤΟ ΚΑΤΑΒΡΕΓΜΑ

— Πώς σου φαίνεται, κύρ Γιάγκο, αυτή που περνάει;

ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΘΛΙΒΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

(Αφιερώνεται σὲ κάποιαν ἀπὸ τὸ Βεβέκι).

Ἦτο ἀπόγευμα Κυριακῆς καὶ ἀνέβαινα στὸν Μπουγιούκδερε γιὰ νὰ ξεσκάσω. Τὸ βαπόρι ἤθελεν ἀκόμη 12 λεπτά νὰ ξεκινήσῃ. Δὲν εἶχα τί νὰ κάμω κ' ἔβγαλα τὴν «Πρόοδο» νὰ διαβάσω μιὰν ἀπὸ τῆς περίφημες ἐκείνης δηλώσεις ποῦ σκόρπιζε τότε ὁ Σάββωφ δεξιὰ κι' ἀριστερά.

Βυθισμένος στὴν ἡδονικὴ ἀνάγνωσι τῶν

ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

— Πῶς νὰ μοῦ φανῆ· σὴν. . . τὸ κρύο τὸ νερό!

δηλώσεων τοῦ . . . Μόλτικε τῆς Ἀνατολῆς, δὲν εἶχα προσέξῃ τὸ ζευγάρι ποῦ ἦλθε καὶ κάθησε στὸν ἀντικρυνό μου καναπέ.

Ἦμουν στὸ σημεῖο ἐκεῖνο, στὸ ὁποῖο ὁ Σάββωφ ἔλεγε ὅτι σὲ 5 μέρες θὰ κυριεύσῃ τὰς Ἀθήνας, τὸ Βελιγράδι, τὸ Λονδίνον, τὸ Πεκίνον καὶ τὸ Παρίσι, ὅταν ἕνας ἀναστεναγμός, ἕνα ἄχ! γεμάτο πόνο, μ' ἔκαμε νὰ σηκώσω τὰ μάτια μου καὶ νὰ προσέξω τὸ ζευγάρι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον χωρὶς ἄλλο ἐξέφυγε ὁ ἀναστεναγμός.

Ἐκεῖνος, εἰκοσιπεντάρης, ροδοκόκκινος, μὲ πράσινη χτυπητὴ γραβάτα καὶ παπούτσια γίτρινα, ἐφαίνετο μᾶλλον ὑπάλληλος ἐστιατορίου καὶ ἄνθρωπος καμωμένος γιὰ κάθε ἄλλο παρὰ γιὰ τοὺς ἀναστεναγμούς.

Ἐκείνη, παχουλὴ, στρογγυλοπρόσωπη, μὲ προκλητικὸ κορσάζο, ἔμοιαζε σὰν νὰ βγῆκε ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἀπὸ τὸ καπελλάδικο. Δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω ὅμως τί εἶχε κι' ἀνεστενάξει.

Κάποτε γύριζε καὶ τὸν κύτταζεν αὐστηρά. Ἐκεῖνος μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸν καναπέ καὶ τὰ μάτια μισοκλεισμένα, ἐφαίνετο βυθισμένος σὲ μιὰ μακαριότητα ἡδονικὴ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐκείνη ἀνεσηκώθη λιγάκι. Ἀμέσως ὅμως ἐχαμήλωσε τὰ μάτια της καὶ ἄρχισε μὲ τὰ νευρικὰ δάκτυλά της νὰ παίξει τὴν ἄλυσσίδα τῆς τσάντας της.

Ἐσφιγγε τὰ δόντια της, θαρρεῖς, γιὰ νὰ μὴ τὴν ξεφύγῃ κάποια κραυγὴ πόνου ποῦ τὴν ἐπλήγωνε βαθυά. Ἐκεῖνος ἐξακολουθοῦσε τὴν ἡδονικὴ του μακαριότητα...

Ἀρχισα νὰ ὑποπτεύομαι κάποια ἱσιωπηλὴ τραγωδία. Στὰ χεῖλη μου ἀνέβηκαν σὰν πικρὸ παράπονα οἱ θλιβεροὶ στίχοι τοῦ μαρτυρίου

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΝΤΕ ΚΟΥΡΟΥΠΗ

.....
Κ' ἔτσι ἡ ὁμορφὴ χωριατοπούλα στὸν ὀδοντογιατρὸ ἐπῆγε δούλα καὶ τὴν ἡμέρα ἐπλενε τὰ πιάτα, ἐτάιζε τὸ σκύλο καὶ τὴ γάτα, κ' ἐδούλευ' ὡς τὸ βράδυ μιὰ χαρά, ἀλλὰ τὸ βράδυ ἦτανε κυρά . . .

Ὅμως ἡ γιαιτρικὴ μὲ τὰ πολλὰ δὲν πῆγαινε, ὡς φαίνεται, καλὰ καὶ μολονότι ἦσαν στὴν Ἀθήνα τὸν κύριον γιατρὸν τὸν ἔσφιξεν ἡ πείνα. Καὶ ἡ Ζαμπέττα μ' οὐλὴ τὴ χαρὰ της εἶχε γουργουρητὰ μέσ' στ' ἄντερά της. Κι' ἀπ' τὴν πολλὴ τὴν πείνα, τὸ στομάχι της τῆς φάνηκε πὼς κόλλησε στὴ ράχη της.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, τοῦ λέει· ἔ! ποῦ πᾶμε; ἔχουμε τρεῖς ἡμέρες γιὰ νὰ φάμε· ἐσὺ τῶν ἄλλων τὰ δόντια φτιάχνεις

τῆς Στέλλας Βιολάντη «ψυχὴ τοῦ θρήνου, τοῦ μαρτυρίου καὶ τῆς θυσίας...», ὅταν ἔξαινα ἐκείνη τινάχθηκεν ἐπάνω καὶ μὲ τὰ μάτια πλημμυρισμένα δάκρυα, τοῦ φώναξε :

— Πάρ' τὸ χέρι σου, καυμένε, καὶ μὲ μελά-
νιασες !

Δελῆς.

μὰ στὰ δικά μας τίποτε δὲν κάνεις,
καὶ τὰ περῶμε μόνο μὲ τ' ἀστεία
καὶ τάχουμε τὰ δόντια σ' ἀχρηστεία !
Σὲ τούτες τῆς Ζαμπέττας τῆς παρλάτες
ὁ κύρ γιατρός ἐσήκωνε τῆς πλάτες.

Τέλος μιὰ μέρα ποῦτανε μονάχη,
καὶ τ' ἀδειανό της ἔσφιγγε στομάχι,
ἓνας πελάτης γέρος ξεπροβάλλει
ποῦ ἤθελε τὸ δόντι του νὰ βγάλη.
Σὰν εἶδε τὴ Ζαμπέττα τὴ γουστάρισε,
ἔβγαλε κ' ἓνα τάλληρο τῆς χάρισε,
κατόπιν τῆς ἐχάιδεψε τὸ χέρι,
τὴν ρώτησε τί ἐργασίες ξέρει,
κ' εἶπε κι' αὐτὴ μὲ τὴν ἀφέλειά της
τὰ χάλια τοῦ γιατροῦ καὶ τὰ δικά της.
— Ἐρχεσαι νὰ σὲ κάμω ἐγὼ κυρά ;
— Ἀκοῦς ἐκεῖ ! τοῦ λέει μὲ χαρά·
ὄχι κυρά, ἀλλὰ καὶ δουλ' ἀκόμα,
ἀρκεῖ νὰ βάζω κἄτι τι στὸ στόμα,
γιατὶ ἐδῶ, μ' αὐτὸ τὸ νοικοκύρη,
ἔκαμαν τ' ἄντερά μου πανηγύρι ! . . .

Νὰ μὴν πολυλογῶ λοιπὸν καὶ χάνω
τὴν ὥρα μου σὲ ζήτημα ἐπάνω
ὅπου καθένος τὸ καταλαβαίνει,
ἀφίνει κ' ἡ Ζαμπέττα ἢ καυμένη
τὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ μὲ μαῦρο μάτι
καὶ μπαίνει σὲ ὀλόχρυσο παλάτι.

Βουτιέ-αι στὸ μετᾶξι ἐκεῖ μέσα
καὶ γίνεται κυρά καὶ πριγκηπέσσα . . .

ΤΑ ΔΟΥΛΙΚΑ ΜΑΣ

Ὁ κύριος. — Τὸ πιστοποιητικὸ σου εἶναι πολὺ
καλὸ καὶ σὲ κρατῶ στὴν ὑπηρεσία μου· μείνε σή-
μερα νὰ σὲ δοκιμᾶσω.

Ἡ ὑπηρετρία (ποῦ κατάλαβε λάθος). — Μὲ συγ-
χωρεῖτε, κύριε, δὲν μπορῶ νὰ μείνω, γιατί δὲν τὸ
ἤξευρα ν' ἀλλάξω ἀσπρόρρουχα !

Μὰ ἔλα πάλι ποῦ ἡ εὐτυχία
πάντα θὰ κρύβη κάποιαν ἀτυχία,
γιατὶ ὁ γέρος εἶχε τόσα φόντα,
ἀλλὰ δὲν εἶχε κι' ὅλα τὰ προσόντα

καὶ μ' ὄλα τὰ φαγιά καὶ τὸ μετάξι,
ὄντως δὲν ἦσαν ὄλα μὲ τὴν τάξι
κι' ἀπέμνησκε στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ
κ' ἐξήλεγε τὴν... πείνα τοῦ γιατροῦ !

Μιά νύχτα, ὅπως ἐκοιμῶνταν χώρια
καὶ ἀγρυπνοῦσε ἀπ' τὴ στενοχώρια,
θυμῆθη τὸ χωριό της ἐκεῖ πέρα
καὶ ὄντας ἐξημέρωσεν ἡμέρα,
ἀρπάζει ἓνα ἀμάξι μὲ λαζὲ
φορεῖ ἀντραβέ, μετάξια καί, καί, καί...
καὶ πρὶν ὃ ἥλιος στὸ βουνὸ γυρίση
τραβάει στὸ χωριὸ ποῦ εἶχε ἀφίση
καὶ βρίσκει,— χρυσοστόλιστη κοκότα,—
ὄλες τίς φιλενάδες της σὰν πρῶτα,
ποῦ ἦσαν ξαπλωμένες στὰ γρασιῖδια
καὶ τὰ γουρούνια βόσκανε τὰ ἴδια.
Χαρές, κακὸ σ' αὐτὸ τὸ συναπάντημα...
Μὰ ὅταν εἶδαν 'κεινο τὸ κατάντημα,
—Γιὰ κίττα, λένε, πῶς μᾶς ἦρθε τούτη
μὲ τέτοιες ὠμορφιές καὶ τέτοια πλοῦτη!
κ' ἐμεῖς, ὅπου καθώμαστε 'δῶ πέρα
φυλάμαι τὰ γουρούνια ὄλη μέρα !
Τότες καὶ ἡ Ζαμπέττα ἀπαντάει :
—'Ετσι, μωρὲ κορίτσια, καταντάει
ἐκεῖνος ποῦ γουρούνια ἐδῶ πέρα
δὲν βόσκει ὄλη τὴν ἡμέρα,
ἀλλὰ πηγαίνει σὰν ἐμὲ στὶς χῶρες
καὶ τὰ βοσκáει στὴς νυχτὸς τίς ὥρες ! . . . .

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

Τελευταίως διάφορα καταστήματα τῆς πόλεώς
μας, ζαχαροπλαστεία, μυροπωλεῖα, γαλακτοπωλεῖα,
κτλ. προεκήρυξαν διαγωνισμοὺς ἐπιγραφῶν μὲ βρα-
βεῖα ὄχι εὐκαταφρόνητα. Ὁ «Περὶδρομος» ἐπιθυ-
μῶν νὰ βοηθήσῃ τὸ ἔργον τῶν καταστημάτων τού-
των, κατήχησε, τῇ συνεργασίᾳ ὄλου τοῦ ἐπιτε-
λείου τῶν συνεργατῶν του, συλλογὴν ἐπιγραφῶν,
τὴν ὅποιαν γενναιοφρῶνός προσφέρει εἰς τοὺς ἐν-
διαφερομένους, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀπαιτήσεως.

« Ὁ Κώνωψ »

Ἰδιοκτῆτης Γ. Τσιμπούρης

(Ἐπιγραφή διὰ ξενοδοχείου . . . ὕπνου).

« Ἡ Ἀρβύλα »

(Ἐπιγραφή διὰ μυροπωλείου)

Ὁ Ἰορδάνης Ποταμός.

(Διὰ . . . γαλακτοπωλείου)

«**Ματαιότης Ματαιοτήτων**»

Διευθυντής : **Μ. Ζήσης**

(Ἐπιγραφή . . . φαρμακείου)

«**Σκύλος καὶ Γάτα**»

(Διὰ κατάστημα . . . συνεταιρικόν)

Σημ. — Ἡ ἐπιγραφή αὐτὴ ἤμπορεῖ νὰ τεθῆ καὶ ὡς ἔμβλημα εἰς τὴν θύραν κάθε παντρεμένου ποῦ συγκατοικεῖ μὲ τὴν πεθερὰ του).

«**Ἡ Σιωπή**».

(Τίτλος δι' ἐφημερίδα)

«**Ἡ Μυῖα**».

(Ἐπιγραφή . . . ζαχαροπλαστείου)

«**Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής**»

(Διὰ καπηλείου).

«**Ἡ Ἀντιρόβιθος καὶ . . . Διάφορα**»

(Ἐπιγραφή καφενεῖου)

«**Ἡ τριχὰ**»

(Διὰ καθαρὸν ἔστιάτοριον)

«**Ὁ Μορφεύς**»

(Διὰ Φιλολογικὸν Σύλλογον)

«**Τὰ Ἰμαλάια**»

(Διὰ κατάστημα . . . γυναικείων καπέλλων)

«**Ὁ Σύζυγος**»

(Ἐπιγραφή καταστήματος νεωτερισμῶν)

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Εἰς Φωτογραφεῖον.

Ὁ Φωτογράφος πρὸς τὸν ἀνεψιόν :

— Βάλε τὸ χέρι σου στὸν ὄμο τοῦ θεῖου σου.

Ὁ Θεῖος πρὸς τὸν ἀνεψιόν :

— Βάλε καλλίτερα τὸ χέρι σου στὴν τσέπη μου, αὐτὸ εἶναι φυσικώτερον.

Φιλοσοφία.

Μεταξὺ συζύγων δὲν ὑπάρχουν μυστικά.

Ἐξαιρέσει ἐκείνου ποῦ σκέπτεται ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον.

Πικρὰ λόγια.

Ἡ σύζυγος.—Θαρρῶ πῶς θὰ ξαναπάγω στὸν ὀδοντογιατρό. Ἔσπασε πάλι κι' ἄλλο δόντι καὶ μοῦ ξεγδαίρνει τὴν ἄκρη τῆς γλώσσας μου.

Ὁ σύζυγος.—Ἀδύνατον αὐτὸ ποῦ λές.

— Πῶς ἀδύνατον ;

— Ἀδύνατον, διότι μιὰ γυναικεῖα γλώσσα δὲν ἔχει ἄκρη !

Στὸ κουρεῖον.

Ὁ μπαρμπέρης, ἐνῶ ξουρίζει κάποιον κύριο μὲ τὴ λίμα του, ἐπαινεῖ τὸν γυιό του :

— Ζέρετε, εἶν' ἓνα παιδί ποῦ κόβει ἢ γλώσσα του ἀσφαλῶς θὰ γίνῃ δικηγόρος μιὰ μέρα.

Ὁ κύριος.—"Λ, μπᾶ ! μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ μπαρμπέρης.

Ὁ Ζαχαροπλάστης.

Πο! Πο!...

— Είσαι κουκλίτσα!

— Νά τὸ πιστέψω ;

ΔΙΑΒΟΛΟΣΚΟΡΠΙΣΜΑΤΑ

I

Κι' οἱ δυὸ μαζί γλυστήσαμε
 στὰ χόρτ' ἀγκαλιασμένοι
 καὶ μὲ φιλιὰ γλεντήσαμε
 μιὰν ὥρα ζηλεμένη !
 Μὰ κει, μέσα στή γλύκα μου,
 τὰ χάδια, τὰ φιλάκια,
 εακρύσανε, Μαρίκα μου,
 τὰ μαυρὰ σου ματάκια . . .
 Τὸ χέρι σου τὸ μαλακὸ
 ἀγκάθ' εἶχε κεντήση . . .
 καλὰ τὸ λὲν πῶς εἶν' κακὸ
 κανέννας νὰ γλυστήση !

— "Οχι· εἶνε ἀδύνατον ἀπόψε

— !!! . . .

II

Γειά σου, βορριά, παλληκαρά !
 Ἔκαν' ἡ ψάθα της φτερά
 καὶ πέταξε στὸ δρόμο,
 καὶ τὸ φουστάνι, μιά' χαρά,
 σηκώθηκε στὸν ὦμο !
 Νὰ ποδαράκι ταρνευτὸ
 κ' ἓνα μουτράκι, ποῦ σκυφτὸ
 σὰ ρόδο κοκκινίζει
 καὶ μένα δαιμονίζει !
 Ἐγώ, πουλί μου, κι' ἂν γελῶ
 πάλι καλὸ σοῦ θέλω . . .
 Στάσου ! τὰ μάτια σοῦ φιλῶ
 καὶ φέρνω τὸ καπέλλο !

Γ. Ν. Ἀβάζος.

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

Ἡ αὐγή ἦλθε νὰ ξευπνήσῃ τὸν κ. Ζαμπόνη εἰς τὸ πλευρόν τῆς σύζυγού του. Ἀφοῦ τεντώθηκα καλά καλά καὶ χασμουρήθηκα εὖ δυνατότερα μποροῦσε, ἔσκυψε πρὸς τὸ τρίτον του (ἡ κ. Ζαμπόνη εἶναι πολὺ μικροκαμωμένη γιὰ νὰ δυναστεύῃ τὸ ἡμῶς του) καὶ, ὅπως συνείχε πάντοτε, ἀφήκεν ἓνα πρωϊνὸ φίλημα εἰς τὸ ἄδρὸ μέτωπό της.

— Ἡ κ. Ζαμπόνη, ξυπνᾷ με στεναγμούς καὶ με ὄσφος ἀνθρώπου δυσαρραστημένου. (Γυρνᾷ πρὸς τὸν σύζυγόν της):

— Γιὰ νὰ σέ πῶ, ἐσύ, ἀφηνέ με ἤσυχη.

Ἡ κ. Ζαμπόνης (ποῦ δὲν καταλαβαίνει τὸν λόγον τοῦ θυμοῦ):—Τί ἔχεις, πουλί μου;

Ἡ κ. Ζαμπόνη ὀπισθοχωρεῖ ἔντρομος, ὑπερασπιζομένη ἑαυτὴν με τοὺς ἀγκῶνας της.

—Μὴ με ἐγγιζεις καὶ ἀηδιάζω. Σὲ συχαίνομαι, σὲ μισῶ.

—Μὰ τί σ' ἔκανα;

Ἐκείνη (Μὲ πεποθησιν) — Μὲ ἠπάτησες.

Ἐκεῖνος (βέβαιος περὶ τοῦ ἐναντίου). — Ποιὸς ἐγώ; Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐγὼ ποῦ εἶμαι ὑπογραμμὸς τῆς πιστότητος; Ἐχουνε νὰ λένε ὅλοι γιὰ μένα. Καὶ πότε, σὲ παρακαλῶ, σὲ ἠπάτησα;

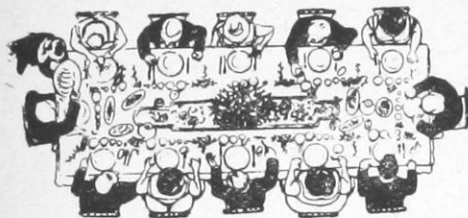
Ἡ σύζυγος.— Ἀδὲν τὴν νύχτα!

— Καὶ ποῦ αὐτό;

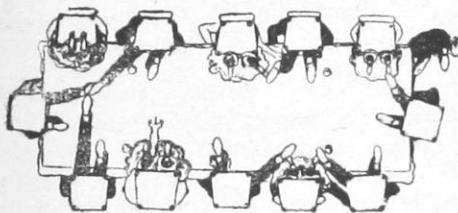
— Στὸ δνειρό μου.

Ἡ σύζυγος (ἀναπηδᾷ).— Στὸ δνειρό σου!

ΤΑ ΕΠΙΣΗΜΑ ΓΕΥΜΑΤΑ

Πῶς φαίνεται ἀπ' ἐπάνω ἡ τράπεζα.

Καὶ πῶς ἀπὸ κάτω.

Γιὰ νὰ σοῦ πῶ! με περιπαίζεις;

Ἡ σύζυγος (σοδαρά).— Μὰ δὲν εἶνε συνειθισμένο δνειρο. Σὰς ἔβλεπα ὀλοφάνερα ἑσένα . . . καὶ τὴν συνένοχό σου καὶ ἀκουα ὄλην τὴν συνδιάλεξί σας. Βλέπεις εἶναι ὄλιως διόλου περιττόν νὰ τὸ ἀρνήσῃαι.

Ἡ σύζυγος.—Μὰ διάβολε, ἀφοῦ τὰ ἔβλεπες στὸν ὕπνο σου! Καὶ σὲ ἡ ἴδια τὸ δμολογεῖς.

Ἡ σύζυγος (ἀκολουθοῦσα τὴν ἰδέαν της καὶ ἔ-

Εοργίζομένη δσον προχωρεί).—“Άλλως τε δέν έστε-
νοχωρούσασταν καθόλου για μένα. Με βλέπατε πο-
λύ καλά μά αυτό δέν σάς έμπόδιζε καθόλου νά λέτε
κάτι λόγια, μά κάτι λόγια” οί Μαϊμούδες δέν θά
τολμούσαν νά πουνε τέτοια λόγια.

“Ο σύζυγος.— Τό βέβαιον είναι ότι οί μαϊμούδες
σπανίως λένε άσχημα λόγια.

“Η σύζυγος.— Καί τί γούστο πού τώχεις! Νά με
γελάσης με τήν Καλλιόπη, τή ράφτρα πού έρχεται
καί με ράφτει στο σπήτι.

“Ο σύζυγος (έκπληκτος).—“Έλα δά με τή ράφτρα
σου. Ποιός σου έβαλε τέτοιες ιδέες; Δέν τής μίλησα
ποτέ! (Ξεκαρδισμένος). Μά τήν αλήθεια είναι άστείο.
Πώς μπορεί νά σου κάνη έντύπωση ένα άνόητο δ-
νειρο;

“Η σύζυγος (ή όποια σιγά σιγά έπιρρεάζεται άπ’
τήν εύθυμία του συζύγου της). — “Αλήθεια, είναι
πολύ άνόητο. Μά, νά ξεύρης, πόσην έντύπωση μ’
έκανε;

“Ο σύζυγος.— Τί άστείο! είσαι πολύ άνόητη ν’ά-
φήσης τά νεύρα σου νά σε κυβερνούνε σ’ αυτό τό
σημείο. “Ένα όνειρο! Τί σημασία μπορεί νάχη;

“Η σύζυγος.— Μπά! λένε ότι μπορεί νάναί προει-
δοποίησις τής ψυχής.

“Ο σύζυγος (Γεμάτος οικτο).—“Έλα, καυμένη, μιά
γυναίκα έξυπνη σάν και σένα νά πιστεύης σέ τέτοιες
κουταμάρες.—(Πομπωδός). “Η έπιστήμη, κυρία μου,
βαίνουσα γιγαντιαίους δήμασι, άπεξήρανε, με τήν
ευεργετικήν πωγήν της τά δυσώδη τέλματα της ά-
μαθείας και δυσειδαίμονίας και όμως σύ έν πληρείς
20φ αιώνι πιστεύεις εις τά όνειρα.

“Η σύζυγος.— “Έχεις δίκαιο, αγάπη μου. Είναι
δλωρ διόλου άνόητες οί ιδέες πού μάς έρχονται στον
υπνο.

Κι’ είναι τόσο άστεία όταν τά ξαναθυμάται κα-
νεις (Γελά).

“Ο σύζυγος (γελά κι’ εκείνος).—Νά πές νά όνει-
ρευθής ότι τά παίζω με τήν μοδίστρα! Χά, χά, χά..”

“Η σύζυγος.—Τό άστειότερον είναι τό όνειρο πού
είδα προτήτερα. Τό είχα ξεχάση τήν ώρα πού
έδπνησα, τώρα τό ξαναθυμούμαι (γελά).

“Ο σύζυγος.— Στοιχηματίζω ότι σε άπατούσα έ-
πίσης και σ’ αυτό.

“Η σύζυγος.— “Όχι, είναι άστειότερο. Φαντάσου
έτι συνέβαινε τό έναντίον.

“Ο σύζυγος (κάπως στενοχωρημένος).—“Έλα δα!
Και ποιός;

“Η σύζυγος.— “Ο Νίκος, ξέρεις, ό φίλος σου ό
Νίκος, εκείνος ό ξερακιανός πού δέν μόρεσα ποτέ
μου νά συμπαθήσω.

“Ο σύζυγος (σκεπτικός).—“Αλήθεια, με τό είχες πη.

“Η σύζυγος.— Καί όμως στον ύπνο μου μ’ άρσε
πολύ, μά πάρα πολύ, μά πάρα πολύ (Γελά). Πές μου
δέν είναι νόστιμο;

“Ο σύζυγος (μειδών με ύφος ανθρώπου πού ό
δδοντοίατρος του έσορίζωσε τρεις τραπέζιτες μαζί).
—Πολύ νόστιμο.

“Η σύζυγος.— Καί θυμούμαι άκόμη ότι μιά στιγ-
μή με φίλησε.

“Ο σύζυγος (άνήσυχος).— Πού αυτό;

“Η σύζυγος.— “Ε! νά! στον ύπνο μου! Και δέν
κάκισα καθόλου! Τόναντιον μάλιστα.

Ὁ σύζυγος (μὲ σουφρωμένα φρύδια).— Ἐλα δά!

Ἡ σύζυγος (εὐθυμη).— Πῶς σοῦ φαίνεται;

Ὁ σύζυγος (ἐξαγριωμένος δίνει μιὰ τρομερῆ γροθιά στό κομποδινό).— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἂν ξαναπατήση ἐδῶ ὁ κύρ Νίκος τοῦσπασα τὰ πόδια. (ἀπειλητικός). Καὶ σὺ, κυρά μου, ἂν ξαναδιῆς ἄλλο τέτοιο ὄνειρο καμμιά φορά, μ' ἀκοῦς καλά: θὰ σοῦ φανῆ ὁ οὐρανὸς σφοντύλι.

Ἡ σύζυγος (παρασαστισμένη).— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ; Τί σ' ἐπιασε; Γιὰ ἓνα ὄνειρο κάνεις...

Ὁ σύζυγος (εἰλικρινῶς).— Βέβαια. Κ' ἐπειτα πάνε λέγε ἐσὺ ὅτι θέλεις. Ἄν δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἀλήθεια μέσα σ' αὐτά, ἐσὺ δὲ θ' ἄδελπεας στὸν ὕπνο σου τὸν φίλο μου τὸν Νίκο.

ΚΑΡΑΜΒΛΗΣ

Καὶ πάλιν οἱ καυμένες οἱ πεθερές.

Ὁ πατὴρ Δημήτρης παρηγορεῖ τὸν Κώστα, τοῦ ὁποίου πρὸ ὀλίγου ἐκήδευσε τὴν πεθερά:

— Αἶ! ὑπομονή, κύρ Κώστα! ὁ Θεὸς ἔτσι ἤθελε καὶ τὴν πῆρε.

Καὶ ὁ Κώστας ἀφρημένος.

— Τὴν πῆρε εἶ; Χμ. Θὰ καλοπεράσω κι' αὐτὸς μαζύ της!

Μεταξὺ δουλικῶν

Ἡ πρώτη δοῦλα.— Ἄλλαξες λοιπὸν σπῆτι;

Ἡ δεύτερη.— Ναί! ἀπὸ χθές.

— Καὶ εἶσαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸ καινούργιο;

— Εὐχαριστημένη, λέει! Εἶναι ἀκριβῶς ἀντίκρυ σ' ἓνα στρατῶνα!

ΦΙΛΗΝΑΔΕΣ

— Μπορεῖ νὰ ἐμπιστευθῆ κανεὶς εἰς τὸν Κῶστα;

— Σ' αὐτόν; Τὴν ζωὴν μου μποροῦσα νὰ τοῦ ἐμπιστευθῶ.

— Ὅχι, θέλω νὰ πῶ ἂν μπορῆ νὰ τοῦ ἐμπιστευθῆ κανεὶς κατὰ πολῦτιμον.

ΔΙΠΛΟ ΚΤΥΠΗΜΑ

— Ἐνα μῆλο, ἀγαπητὴ κυρία;

— Εὐχαριστῶ ὄχι.

Καὶ ἡ κ. Κάλβου συνώδευσε τὴν ἀπάντησίν της μὲ τὸ τρυφερότερον μειδίαμα πρὸς τὸν ἀγαπητόν της Πέτρον.

Οἱ δύο των ἐκάθηντο ἀντικρυστά, ἐνῶ στὴν ἄλλην ἄκρη τῆς τραπέζης ἐκάθητο ὁ κ. Κάλβος, σύζυγος μεγαλοπρεπῆς, βραδύς καὶ προγιάστρω, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε πάντοτε νὰ σκουντήση κανεὶς γιὰ ν' ἀφίση τὸ τραπέζι. Ἐκεῖνο

τὸ βράδυ ὁμως σηκώθηκε μόνος του. Ἐπιασαν ἀπ' τὸ χέρι τὸν φίλον του Πέτρον καὶ πῆγαν βιαστικὰ στὸ σαλόνι. Μόλις μπῆκαν μέσα, ἀμέσως τὸν εἶπε :

— Γρήγορα, φίλε μου, πρὶν ἔλθῃ ἡ γυναῖκα μου. Δώσε μου, σὲ παρακαλῶ τὸ κλειδί τοῦ ἀπαρτιμᾶν σου.

— Τὸ κλειδί . . . νὰ τὸ κάνῃς τί ;

— Ν' ἀπατήσω τὴν γυναῖκα μου !

— Ἐσύ ; — Ἐγὼ βέβαια, ἀλλὰ τώρα δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ λεπτομέρειες· εἶναι ἓνα θανατάσιο πλάσμα. Στὸ ξενοδοχεῖο δὲν μποροῦμε νὰ πᾶμε.

— Τί μέρα, τί ὥρα ; ρώτησεν ὁ Πέτρος σκεπτικῶς.

— Τὴν Τρίτη στὰς τρεῖς.

Διάβολε ! Τὴν Τρίτη στὰς τρεῖς ὁ Πέτρος εἶχε τὰς μικρὰς του συνεντεύξεις μὲ τὴν κ. Κάλβου. Τώρα τί νὰ κάμῃ ! Ν' ἀρνηθῇ; . . . ἀδύνατον. Ἡ φιλία τῶν συζύγων, ξεύρετε, εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ Πέτρος. . . ἔδωκε τὸ κλειδί τοῦ ἀπαρτιμᾶν του. Κατόπιν ἄρχισε νὰ μονολογῇ : Ἐπὶ τέλους τῆς γραφῶν ὅτι τὴν Τρίτη πρόκειται νὰ φύγῳ κάπου γιὰ μιὰ ἐπείγουσα ὑπόθεσι . . .

Τὸ ἐπίλοιπον τῆς βραδειᾶς πέρασεν ἥσυχα. Ἡ κ. Κάλβου μόνον εὑρίσκειν ὅτι ὁ Πέτρος δὲν εἶχε τὴν πρώτην του διάθεσιν. Τὴν νύκτα εἶχε διῆ στὸ ὄνειρόν της ὅτι ὁ ἐραστής της τὴν ἀπατοῦσε. Τὸ πρᾶγμα ὁμως ἔγινε

χειρότερον ὅταν ξύπνησε τὸ πρωὶ καὶ ἤρρεν ἓνα γράμμα τοῦ Πέτρον ποῦ τῆς ἔλεγε :

« Ἀγάπη μου, εἶμαι καταλυπημένος ποῦ μιὰ ἐπείγουσα ὑπόθεσις μὲ καλεῖ τὴν Τρίτη στὰ Θεραπειά. Γι' αὐτὸ ἔλα τὴν Τετάρτη. Τὸ δείπνον μας θὰ εἶναι ἀπολαυστικώτερον, ὕστερον ἀπὸ ἀνυπομονησίαν 24 ὡρῶν. ὁ τρελλός σου

Πέτρος.

Ἡ κ. Κάλβου ἐκίνησε τὸ γράμμα μὲ μιάν τραγικὴν χειρονομίαν, καὶ παίρνοντας ὡς μάρτυρα τῆς ἀπελπισίας της τὸ ταβάνι, εἶπε δραματικῶς :

— Ὑπάρχει μιὰ γυναῖκα σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Αὐτὸ δὲν θὰ περάσει ἔτσι.

Τὴν ἐπομένην, ἡμέραν Τρίτην, κατὰ τὰς 3 μ. μ. ἡ κ. Κάλβου ὠχρά, τρέμουσα ἐξ ὀργῆς, ἐκτύπη τὴν θύρα τοῦ ἐραστοῦ της.

— Στὸ διάβολο ! εἶπεν ὁ κ. Κάλβος, τὸν ὁποῖον τὸ κύπημα τῆς πόρτας ἤρχετο νὰ ταράξῃ ἐν τῷ μέσῳ τρυφερῶν στιγμῶν. Ποιὸς νᾶναι τέτοια ὥρα ! . . . Δὲν εἶναι βέβαια ὁ Πέτρος, ἀφοῦ ἐκεῖνος ἔχει τὸ κλειδί του. Τότε ; — Πρέπει νὰ διῆς, συνεβούλευσε τὸ «*θανάσιον πλάσμα*».

— Ποιὸς εἶνε ; ἐφώνησε ὁ κ. Κάλβος μὲ χαμηλὴ φωνή.

— Ἐχεις τὴν αὐθάδεια νὰ ρωτᾷς, ἀγαπητέ μου; εἶμαι ἐγώ.

Ὅσο ἡμερὴ ἦτο ἡ ἐρώτησις τόσο ἄγρια ἦτο ἡ ἀπάντησις.

Ὅταν ὁ κ. Κάλβος ἀνεγνώρισε τὸ τρυφε-

ρόν του ἡμῶν, ἡσθάνθη ἰδρῶτα ἀγωνίας νὰ τὸν καταβρέχει. Ἡ γυναῖκα του . . . λοιπὸν ἢ γυναικά του εἶχε προειδοποιηθῆ καὶ ἤρχετο νὰ τὸν συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφόρῳ ! Καὶ θὰ τὴν προειδοποίησε βέβαια ὁ Πέτρος. Ὁχι. Ἐκεῖνος δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ παίξῃ ἓνα τέτοιο παιγνίδι. Κάποιο ἀνώνυμο γράμμα βέβαια... ἢ ἡ γυναῖκα του τὸν εἶχε παρακολουθήσῃ. Τί νὰ κάμῃ; τί νὰ φαντασθῆ γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸ σκάνδαλον ; Τοῦ ἦλθε μία ἔμπνευσις. (Αἱ ἀπέλπιδες περιστάσεις παράγουν τέτοια θαύματα στοὺς πεῖδ σκοτεινοὺς ἐγκεφάλους). Χαμήλωσε ἀκόμη τὴ φωνή του καὶ ἔμουρμούρισε στὴν τρύπα τῆς κλειδαριᾶς:—Δὲν ἐννοῶ, κυρία, δὲν ἐννοῶ· θὰ κάματε λάθος στὸ πάτωμα. Καὶ ἔφυγε βιαστικὸς πρὸς τὸ «θανυμάσιον πλάσμα». —Δὲν εἶνα τίποτε· μιὰ κυρία ποῦ ζητεῖ χρήματα γιὰ τὸ ἄσυλον τῶν ἐγκαταλειμμένων σκύλων. Τὴν ἔστειλα στὸ διάβολο». Ἐκείνη τὸ πίστεψε, ἐπειδὴ ἡ κάμαρα ἦταν στὴν ἄκρη τοῦ ἀπαρτιμᾶν καὶ δὲν εἶχε ἀκούσῃ τίποτε.

Ἐν τούτοις ἡ κ. Κάλβου ἀπ' ἔξω ἐξηκολούθει νὰ προσβάλλῃ μὲ ὕβρεις τὴν κλεισμένη πόρτα, ἀλλὰ εἰς μάτην. Τὰ λόγια δὲν ἔφθαναν πλέον εἰς τὰ αὐτιά τοῦ ἐνόχου. Ἀντιθέτως ἔφθασαν εἰς τὰ αὐτιά τοῦ θυρωροῦ, ὁ ὅποιος ἄρχισε νὰ τὴν φοβερίζῃ πὼς ἂν δὲν σώπαινε θὰ φώναζε τὴν ἀστυνομίαν. Ἡ κ. Κάλβου τάχασε. Ἀστυνομία, ἀνακρίσεις κλητῆρες... Θὰ

Ἄ κ. Πράσινο εἰς τὸ ἀτελιέ του.

Τί κάνει ὅταν δὲν ἔχει μοντέλο.

ἦτο καταστροφὴ ἢ ἀποκάλυψις τῶν σχέσεων τῆς μὲ τὸν Πέτρο. Καλλίτερα νὰ κρατήσῃ τὸν θυμὸ τῆς καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν θέσιν τῆς μ' ὄλην τὴν ταπεινώσιν ποῦ θὰ ἡσθάνετο.

“Όταν γύρισε στο σπίτι της—σέ τι κατάσταση! —έκανε όλες τής φωτογραφίες και τὰ γράμματα του Πέτρου, έρωτικά μαρτύρια τής άγάπης ενός άπίστου έραστού.

“Όταν τὸ βράδυ ὁ σύζυγός της επέστρεψε τρέμων, με τήν καρδιά πάλλουσαν ἐξ άγωνίας, ώρμησε και τὸν άγκάλιασε θερμά, με ὄλην τήν ζέσιν που φέρνει ἡ ἀληθής μετάνοια και ἡ σταθερά απόφασις νά μη άμαρτήση πλέον. Διά τὸν κ. Κάλβον αὐταί αἱ τρυφερότητες είχαν ἄλλην έννοϊαν. Χάρις εἰς τὸ ἔξυπνο τέχνασμα του αἱ ὑποψίαι τής συζύγου του είχαν διαλυθῆ. Ἰδού, προφανώς, διατὶ ἦτο τόσοσ χαρωπή, τόσοσ τρυφερά.

Στὸ τραπέζι πέρασαν ἔκτακτα. Ἡ κ. Κάλβου δὲν ἔπαυσε νά γελά, κάπως νευρικά ἴσως, ἀλλά θά ἔχρειάζετο ἕνας πειὸ παρατηρητικὸς ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν σύζυγόν της, γιὰ νά εὔρη ὅτι πίσω ἀπὸ τὰ λόγια της ἐκρύπτοντο δάκρυα. Κατὰ τὰς 9, τρία κτυπήματα στὸ κουδοῦνι τής ἐξώπορτας τοὺς ἔκαμαν νά πεταχτοῦν. Ἦτο ὁ κ. Πέτρος ποῦ ἤρχετο στοὺς καλοὺς του φίλους.— Νά ὁ Πέτρος, εἶπεν ὁ κύριος Κάλβος και ἐσηκώθη ν’ ἀνοίξη.— Στάσου ἐδῶ ! διέταξε ἡ κ. Κάλβου.— Μά τί ;

Και τότε, ἐνῶ ὁ έραστής ἐξηκολούθει νά κτυπᾷ τήν θύρα, ἡ κ. Κάλβου άγκάλιασε τὸν σύζυγό της, τὸν ἐφίλησε τρυφερά και τὸν εἶπε : “Άφησε τώρα αὐτὸν τὸν «Κύριο» στήν πόρτα και ἔλα μαζί μου....

ὁ *Μεταφραστής.*

ΕΚΛΟΓΙΚΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐπὸ καιρὸ εἶχα ἀναγορευθῆ ὑποψήφιος... γιὰ τήν καρδούλα της και ζητοῦσα νά κάνουμε ἑνωτικὸ συνδυασμὸ οἱ δυὸ μας. Ὡς Ἄρσικειάς ἦτο ὑπὲρ τής *Συντακτικῆς*, ἐνῶ ἐγὼ προτιμοῦσα πᾶσαν *ἀναθεώρησιν*.

Τὸ βέβαιον εἶνε πὼς εἶχε *κόμμα* και *κόμμα* δυνατό.

Μέχρι τής σιγῆς δὲν *ἀνῆκε* πουθενά και γιὰ τοῦτο ἀπεφάσισε νά *ἐκτεθῆ* . . . μαζί μου.

Κομματάρχης πρώτης τάξεως! Τὸ *κόμμα* της ἀτράνταχτο. Κορμί λιγερό, ποῦ ξεπετοῦσαν ὅσιν μπουμπουκία ἀκόμη γεμάτα ἀνοίξι κατὶ σχήματα, γλαφυρότατα και ἐρεθιστικά.

Μάτια ποῦ αἰσθανόσουνα νά σὲ περνᾷ ἡ γλύκα τους σὲ ὄλο σου τὸ σῶμα, και κάτι χεῖλη ποῦ τὰ φιλοῦσες και μεθοῦσες μέθην ὀλύμπιον, σάν νά ἔπινες δλόγλυκκο κόκκινο κρασί μέσα σὲ κοῦπες ἀπὸ ροδόφυλλα φκιασμένες. Εἶχε μιὰ ἐλήτσα ποῦ τήν φιλοῦσες και φώναζες :

— Ἐμπρός, φέρε μας ἀπὸ τὰ ἴδια !

Είχε κάμει κ' ένα *συνδυασμό*... χρωμάτων, ποῦ σ' ἐτρέλλαινε! Αὐτὰ ὅλα τῆς δίναν *μιὰ ἰσχύ* ἀκαταγώνιστο. Τὸ καπελλάκι τῆς, καθὼς ἦταν γερμένο, νόμιζες πὼς ἦταν καρμανιόλα καὶ σὲ ἔσφαζε, καὶ τὸ στενὸ τῆς μόδας φουστάνι τῆς σὰν ὡμορφη σακκουλίτσα ποῦ τὴν ψυχὴ σου μέσα ἔκλειε !

Τέτοια καὶ καλλίτερη, ἦτανε, φυσικά, ὑπὲρ τῆς *ἀνορθώσεως!*...

***

Βασιλική μέχρι μυελοῦ ὀστέων... ἔνενα τοῦ ὀνόματός τῆς. Ἐν τούτοις ὁμῶς ἐγὼ δὲν ἐχώνενα τὸν *Διάδοχόν* . . . μου ἐπὶ τῆς καρδιάς τῆς. Μιὰ τέτοια ἰδέα μὲ ἔκανε νὰ τρελλαθῶ καὶ νὰ σκεφθῶ ἀκόμη καὶ *Βασιλοκτονίαν*. Ἡθελα νὰ ἔχω ἐκεῖ μέσα μόνος τὴν *Γενικὴν Διοίκησιν!*...

Ἐπέβλεπα πολὺ κάποιον Παῦλον, ποῦ τὴν ἐτριγύριζε !

— Πρόσεχε, τῆς εἶπα, γιατί προδίδεις τὰ *ἱερώτερα τῶν αἰσθημάτων* σου.

— Πῶς ;

— Νά! Κλίνεις ὑπὲρ τῆς... *Παυλοκρατίας!* Αὐτὴ δὲν εἶναι *ἐκλογή!*

— Εἶμαι ὑπὲρ *τῶν δικαιωμάτων* ... τῆς καρδιάς μου, ἀπήντησε.

— Θὰ κάμω *στάσιν* . . . φιλημάτων καὶ *ἐνοστασιν* . . . *ἐκλογικὴν*, τῆς ἀποκριθῆκα. Θὰ χειροδιώσω καὶ θὰ πάω στὴν . . . *ἐπιφυλακὴ!*...

Τὰ θέλητρα τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς.

Τέλος πάντων ἔφθασεν ἡ στιγμή τῆς ἐνασκήσεως τῶν *ὑψίστων δικαιωμάτων* . . . τῶν ἐρωτικῶν.

Συναντηθήκαμε εἰς τὴν *Ἀδὴν* . . . τῆς, παρ' ὅλον τὸν φόβον τοῦ κ. *Στεφάνου* . . . τοῦ γαμηλιοῦ δηλαδή, ὁ ὁποῖος μ' ἐπερίμενε ἄν συνελαμβανόμην.

Και ἡ **ψηφοφορία** ἤρχισεν.

Ὁ κληρὸς μὲ ἠνόνησεν, ἂν και σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις ὁ **κληρὸς**, μὲ τὰ παρεπόμενά του και τοὺς Ἡσαΐας του, δὲν εἶναι και τόσο ἐπιθυμητός.

Τέλος πάντων ἡ ψηφοφορία ἤρχισε :

Φιλοῦσα-φιλοῦσα διψασμένος τὰ μαῦρα τὰ ματάκια της.

— Μὲ καταψηφίζεις ! Μοῦ ἐφώναξε.

— Πῶς ;

— Φιλεῖς ὄλο στὸ **μαῦρο !**

Ἐρρίχτηκα φιλώντας τὸν ἄσπρο της λαιμὸ και μὴ χορταίνοντας.

— Ἄσπρο !

— Καὶ ὄλον τον συνδυασμό !

— Τράβα κορδόνι !

— Ἐτράβηξα.

— Καὶ τὴν ἐλήά !

— Ἀλήθεια τὴν λησιμόνησα !

Ἐγένετο κατόπιν ἡ **διαλογή**. Εἰς τὰ **μαῦρα** (μάτια, φρυδιὰ και μαλλιά) 200 μόνον, εἰς τὰ λευκὰ χιλιάδες τὰ . . . φιλήματα !

Ἦσαν και μερικὰ εἰς τὰ ὁποῖα **ἠρηγήθην ψῆφον**. Ποῦ νὰ προφθάσῃ κανένας **τόσα τμήματα !**

— Ν' ἀνακοινώσουμε τ' ἀποτελέσματα !

— Ὄχι. Αὐτὰ **γίνονται αἰσθητὰ** εἰς τὸν λαὸν πάντοτε ἀργότερα.

— Καὶ πότε θὰ μὲ πάρῃς ;

— ὦ, ἂν σὲ πάρω θὰ παχύνῃς σὰν **εὐρεῖα περιφέρεια !** Ἄς προτιμήσουμε τὸ καθεστῶς !

Ἔτσι ἐπερνοῦσα βουτηγμένος μέσα σὲ **κομματικὴν ἀκολασίαν**, σὰν πούρος πατριώτης Ἕλληνας!

Ὅταν ἓνα πρῶτὸ ἐξύπνησα και ἔτριψα τὰ ματά μου.

Μοῦ ἔγραψεν ὅτι μὲ θέτει εἰς **ἀπόταξιν !**

Συντετριμμένος, ἔσπευσα στὸ σπίτι της !

— Τί γίνεται ἐδῶ ; ἠρώτησα.

— Ἐκκαθάρισις τῆς . . . καρδίας μου.

— Μὰ εἶναι φοβερόν, ἀνέκραξα.

— Ἄπεναντίας, ἦτο φυσικώτατον.

— Μὴ μὲ διώχνῃς, τὴν ἠπείλησα, γιατί θὰ πάω στὴ ἀγία Βορθολομαῖα ! Θυμήσου τὴν συνέντευξι !

— Ἄ, ἔλα ! μοῦ ἀπήντησεν, σὺ **ἐπάλληωσες** τώρα **πεηά**. Πρέπει νὰ ῥθούνη **νέοι ἄνδρες !**

— Μωρὲ, ἄμάν !

Τίποτε αὐτή. Τὸ **Γουδι** τὸ γουδοχέρι.

— Μωρὲ θὰ γείνω **«ἀδιάλλακτος»**.

Τί νὰ κάμω !

Ἐπεχώρησα κι' ἐγὼ στοὺς **νέους ἄνδρας !**

Ἐν τούτοις τὸ **πρόφην καθεστῶς** πρέπει νὰ ξα-ναρθῇ, πρὶν τὴν ἀρπάξω ἀπὸ τὰ μαλλιά !

Γιὰ ν' ἀποφύγουμε ἔτσι και **ἀνωμαλλίας !** . . . ἐσω-τερικῶς.

Στάμ. Στάμ.

ΟΙ ΔΕΣΠΟΤΑΔΕΣ

Καθένας τους καλὰ φυλάττει
τὰ ρήματα τὰ ἱερὰ
και δ,τι ἡ δεξιὰ εἰς-πράττει
τὸ ἀγνοεῖ ἢ ἀριστερά.

Ὁ Θεοφοβούμενος.

Ο ΝΕΟΣ ΧΟΡΟΣ

Η ΣΥΚΙΑ

Μιά χωριανή νταρνάνα στο χωριό
σεβδά ἔχει πιόση μ' ἓνα χωριανό.
Μ' αὐτὸς ἀπ' τὸ σεβδά της πού νά πάρη!
σὰ ντροπαλὸς δὲν τὸ ἔπερνε χαμπάρι !

Κι' ἔτσι ἡ κυρὰ νά φάη τὰ λυσοικιά της
τῆς ἦρθε στὸν ἀκράτητο σεβδά της,
κι' ὅλη τὴ νύχτα πάνω στὸ κρεββάτι
ἀπὸ τὴν συλλογὴ δὲν κλειοῦσε μάτι.

Μὰ ἓνα προῦτ' σὰν εὐχαριστημένη
εἰς τοῦ παπᾶ τὴν κάμαρα πηγαίνει.

ΤΑΓΚΟ

— Παπᾶ μου, τί νὰ κάμω ἢ καυμένη
ποῦ θ' ἀκουστῶ στὴ γῶρια ντροπιασμένη
ἀπ' ἓνα μισοκαρᾶ, ἀπ' ἓνα ἀγόρι
ποῦ πάει νὰ μὲ κολάση με τὸ ζόρι;

Ἔξω ἀπ' τὸ σπιτικό μου ἐφυτέψανε
συνιά, ἐδῶ καὶ λίγα τώρα χρόνια,
μὰ ἐπειδὴ ποτὲ δὲ τὴν κλαδέψανε
φτάνουν στὰ παραθύρια μου τὰ κλώνια.

Κι' ἐπάνω στὴ συνιά τὸ κάθε βράδυ
μὲ τὸ φεγγάρι, μὲ τ' ἀστρί, μὲ τὸ σκοτάδι
τὸ παλικάρι πάει κι' ἀνεβραίνει
κι' ἀπ' τὸ παράθυρο στὴν κάμαρά μου
[μπαίνει.

Κι ὄλη τὴ νύχτα σὰν τὸν Σατανᾶ
 μέσ' στὸν γλυκό μου ὕπνο μὲ κοιλάζει.
 . . . Στὰ βράσανά μου τοῦτα, ἄγιε παπᾶ,
 κάμε ὅ,τι ἡ καρδιά σου σὲ προστάζει.

Τὴν ἄλλη μέρα στέλνει καὶ καλεῖ
 τὸ παλικάρι μέσα στὸ κελλί·

— Δὲ ντρέπεσαι ἐσὺ ἓνα παλικάρι
 τὴ νύχτα, μὲ τ' ἀστρί, μὲ τὸ φεγγάρι
 ἐπάνω σ'τὴ συκιά νὰ καντζιρωῆς
 καὶ σὲ μιάς χήρας σπιτικό τὴ μύτη σου νὰ
 [χώνης;

Τί λόγο στὸ θεό σου θὲ νὰ δώσης
 ὅταν μέσ' στὸ χωριό τὴν παραδώσης
 στοῦ μοχθηροῦ τοῦ κόσμου τὴν κακία ;
 Αὐτό, παιδί μου, εἶνε ἀμαρτία !

— Παπᾶ μου, αὐτὰ ποῦ λὲς δὲν εἶνε ἀλήθεια.
 Συκιὲς καὶ χήρες καὶ νυχτιέ;, εἶν' ὅλα παρα-
 [μύθια.

— Καλέ, καὶ τὸν ἀνήξερο μᾶς κάνεις ;
 θέλεις γιὰ νὰ σοῦ πῶ καὶ τὸνομά της ;
 Δὲν ξέρεις τὸ μικρόσπιτο τῆς Φάνης
 μὲ τὴ μεγάλη τὴ συκιά της ;

Ἄμε, παιδί μου, κι ἄλλη μιὰ φορὰ
 μὴν ἀνεβῆς ἐτούτῃ τὴ συκιά
 καὶ κακοβγάζεις τὸνομα μιανῆς
 μέσ' στὸ χωριό μας χωριανῆς !

Φεύγει ὁ νεὸς καὶ μόνος συλλογιέται
 τὸ παραμῦθι ποῦ ἔλεγε ὁ παπᾶς,
 μὰ μέσα του καὶ μιὰ φωνὴ ἀγροικιέται
 ποῦ τοῦ ἔλεγε :— «Κακόμοιρε, δὲν πᾶς !»

Ἀπόφασι μονοβραδύς τὸ κάνει
 ἀπ' τὴ συκιά στὴν κάμαρα τουμπάρει,
 καὶ πάνω στὸ κρεββάτη της ἡ Φάνη
 νοιώθει τὸ δυνατὸ τὸ παλικάρι.

Εὐπνᾶ, τὰ μάτια ἀνοίγει μὲ χαρὰ
 καὶ τέτοια τοῦ παλικαριοῦ μιλεῖ :
 — Ἄχ! εἶχα, ἀγαπημένε μου, ἓναν τρόπο
 μὴν τύχη καὶ δὲ σοῦ ἔδειξε ὁ παπᾶς τὸν . . .
 [δρόμο !

Σμύρνη.

ὁ Λαϊκός.

Ἡ καλὴ μουσικὴ

Εἰς κύριος (εἰς τὰ γραφεῖα ἐφημερίδος).— Θέ-
 λω νὰ καταχωρήσω μιὰν ἀγγελίαν γιὰ τὸ σκυλί μου
 ποῦ χάθηκε.

Ἄ συντάκτης.— Τί, πάλι τὸ χάσατε ;

Ἄ κύριος.— Μὰ ἀφότου ἡ κόρη μου ἄρχισε νὰ
 παίξει πιάνο, ζωντανὸ πρᾶγμα δὲ μένει στὸ σπῆ-
 τι μου.

* * *

Ἄνας σύζυγος.— Τίς περασμένες εἶπα κάτι τῆς
 γυναῖκας μου ποῦ τῆς κακοφάνηξε καὶ τώρα δὲ μοῦ
 μιλεῖ.

Ἄλλος σύζυγος.— Δὲ μοῦ τὸ λὲς κ' ἐμένα !

Η ΛΟΥΤΡΟΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΖΩΞΕ

— Δοιπόν, γιατρέ, τὸ σικότι μου εἶναι πολὺ ἄσχημα, ἔ;

— Φίλε μου, ἂν μπορούσα νὰ σοῦ τὸ δείξω, θὰ ἀηδιάζεις καὶ ὁ ἴδιος.

— Ὡστε ;....

— Ὡστε χρειάζεται συστηματικὴ θεραπεία....
Μοῦ εἶπες, ὅτι εἶσαι ὑπερήτης ;

— Μάλιστα.

— Ἔχεις οικονομίες ;

— Εἶχα . . . ἀλλὰ δὲν πειράζει· τί πρέπει νὰ κάμω ;

— Ἴδού. Πρέπει νὰ πᾶς εἰς τὰ λουτρά τοῦ Βισού, τὰ μόνα ποὺ θὰ σὲ ὠφελήσουν ἀποτελεσματικῶς.

Ἡ ἐποχὴ εἶναι ἀκατάλληλος κᾶπως καὶ ἡ διαμονὴ κοστίζει, ἀλλὰ πρέπει....

— Πρέπει ;

— Ἀφοῦ θὰ ἰδῆς τὴν ὑγείαν σου !

— Πολὺ καλὰ, θὰ προσπαθῆσω νὰ ὑπάγω. Εὐχαριστῶ πολὺ γιατρέ. Χαίρετε.

* *

Ἄσχημα ὁ διάλογος αὐτὸς διημείφθη μεταξὺ τοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ Ζωξέ, διὰ τὴν ῥίψη τῶν τελευταίων εἰς ζοφερὰς σκέψεις. Πῶς αὐτὸς ἕνας ὑπερήτης, θὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ λουτρά ; Ἄν εἶχε τὰ χρήματα τοῦ κυρίου του, ἴσως θὰ τὸ κατῴρωνε.

Καὶ ὁμοίως ἄλλη διεξοδος δὲν ὑπῆρχε· ἔπρεπε νὰ κυττάξῃ τὴν ὑγείαν του.

Μὲ τὰς σκέψεις αὐτὰς εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπῆτι.

Παρήλθεν ὅλη ἡ ἡμέρα χωρὶς τίποτε νὰ κάμῃ, ὅτε τοῦ ἤλθε μία ἔμπνευσις καὶ τὴν ἐπαύριον τὸ πρωτὶ, μόλις ὁ κύριός του ἐσηκώθη, ἐφρόντισε διὰ χιλίων πλαγίων μέσων νὰ τοῦ ὑποδείξῃ ὅτι, διὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰς στομαχικὰς διαταράξεις ποῦ ἔπασχε πρὸ ἐτῶν ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ λουτρά τοῦ Βισού, τὰ μοναδικὰ εἰς τὸ εἶδος τῶν. Καὶ ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἐφρόντισε νὰ προσθέσῃ :

— Ἐὰν ὁ κύριος στενοχωρηθῇ ἐκεῖ διὰ τὴν μονοτονίαν τοῦ βίου, θὰ ἔξῃ τὸν πιστόν του θαλαμηπόλον πρόθυμον δι' οἰανδήποτε θυσίαν.

— Εἶμαι βέβαιος περὶ τῆς ἀφοσιώσεώς σου.

— Δοιπόν, ἀπεφασίσατε ;

— Ναι . . . στάσου . . . θὰ σοῦ πῶ ἀργότερα.

Δόσε μου τὸ καπέλλο μου.

Καὶ ὁ κύριος φεύγει, ἐνῶ ὁ Ζωξέ σκέπτεται :

«Βέβαια . . . ἐννοῶ.... Πρέπει νὰ συμβουλευθῇ τὴν Μαρκέλλαν του... Εἶνε σωστὸ καὶ, καθὼς ἐκείνη δὲν τοῦ χαλᾷ χιτήρι, μπορῶ νὰ πῶ πῶς ἡ ὑπόθεσις εἶνε τελειωμένη».

* *

— Μαρκέλλα μου, θὰ εἶμεθα θαυμάσια ἐκεῖ, ἐπανάλαβεν ὁ κύριος τοῦ Ζωξέ πρὸς τὴν χαριτωμένην φίλην του ἠθοποιόν. Ἔλα νὰ πάμε.

— Εἶνε ἀλήθεια πῶς τὸ δέρμα μου δὲν εἶνε ὅπως πρῶτα καλὸ, καὶ δυνατόν τὰ λουτρά σου νὰ μὲ ὠφελήσουν, ἀλλὰ δὲν σοῦ φαίνεται κᾶπως δύσκολον γιὰ τὴν μητέρα μου; Ἄλλ' ἔστω . . . πρὸς χάριν σου, ἐλπίζω νὰ τὸ κατωρθώσω. Τὸ μεσημέρι θὰ ὀμιλήσω σὲ μαμᾶ.

— Εὐχαριστῶ... Au revoir και θὰ περιμένο ἀνυπομῶνως ἀπάντησίν σου ὀριστικῆν.

* * *

Τὸ μεσημέρι χειμαρρῶδης ρητορικῆ ἐξέσπασε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Μαρκέλλας. Εἶπεν ὅ,τι εἴξευρε και δὲν εἴξευρε γιὰ τὰ λουτρὰ τοῦ Βισού. Τὸ κυριώτερον ὅμως ἦτο, ὅτι εἶπεν εἰς τὴν μαμὰ τῆς, ὅτι ἔφθαναν πέντε μάνια «*γιὰ νὰ γίνῃ ἄλλη τόση*». Ἐγνώριζε τὴν μανίαν τῆς νὰ παχύνῃ, και τὰ φάρμακα τὰ δυναμωτικά ποῦ ἔπερνε δι' αὐτὸ και τὰ ὅποια εἰς τίποτε δὲν κατέληγαν. Τὰ θαυματουργὰ λουτρὰ θὰ τὴν ἐπάχαιναν. Οὕτως ἡ συγκατάθεσις τῆς μητρὸς ἐλήφθη εὐκόλως. Ἄλλὰ ποῦ θὰ ἄφιναν τὸν υἱὸν Ροδόλφον, τελειόφοιτον τῆς Μουσικῆς Ἀκαδημίας; Ἐπρεπε νὰ τὸν πάρουν μαζί των' Καί τοῦ τὸ ἐπρότειναν. Ὁ Ροδόλφος μὲν ἤκουσε τὴν πρότασιν, ἠρώτησε μὲ ἀπορίαν:

— Τὰ λουτρὰ τοῦ Βισού παχαινοῦν; Ποιὸς τὸ εἶπε;

— Ἐγώ, εἶπεν ἡ Μαρκέλλα.

— Αὐτὰ εἶνε γιὰ τὸ σικότη!

— Καλέ, τί λές; Εἶνε γιὰ τὴν ἀδυναμία, γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα...

— Ἐτρελλάθηκες!

— Θέλεις νὰ ἔλθῃς;

— Ἐγώ; ... ἔρχομαι. Ἐχω διακοπὰς και θὰ διασκεδάσω εἰς βάρους σας. Ἄλλὰ τὰ λουτρὰ αὐτά...

— Ἄς δοκιμάσωμεν, διέκοψεν ἡ μαμὰ.

* * *

Μόλις ἐτελείωσαν τὴν ὁμιλίαν των και ἐδέχθησαν τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Φονσέτ, ἐπιστηθίου φίλης τῆς μαμὰς τῆς Μαρκέλλας.

Χωρὶς πολλὰ λόγια, τῆς ἀνήγγειλαν τὴν προσεχῆ ἀναχώρησίν των.

— Καί θὰ μ' ἀποχωρισθῆς τόσον εὐκόλα; Ἐγὼ θὰ μείνω μόνη!

— Δὲν πειράζει, ἀγαπητῆ μου Φονσέτ, ὑπέλαβεν ἡ μαμὰ, ἡ ἀπουσία μου δὲν θὰ διαρκέσῃ πλέον τοῦ μηνός. Ἐννοῶ ὅτι σοῦ εἶναι δύσκολον νὰ κάμῃς τόσην ὑπομονήν, ἀλλά...

— Θὰ μοῦ φανῆ χρόνος ὁ μῆνας αὐτός.

— Σὰς προτείνω καί, εἶπεν ἡ Μαρκέλλα.

— Τί;

— Νὰ ἔλθετε μαζί μας.

— Ἐὰν ἦσαν τὰ λουτρὰ γιὰ τὸ σικότη ποῦ φαίνεται πῶς πάσχω...

— Μὰ βέβαια γιὰ τὸ σικότη εἶνε, εἶπεν ὁ υἱός.

— Δὲν τὸν ἀφίνετε, καλέ, διέκοψεν ἡ Μαρκέλλα. Δὲν ξέρει τί λέει. Εἶνε γιὰ τὴν ἀδυναμία, γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα...

— Ἐ! τότε, δὲν ἔρχομαι.

— Ὡστε, ἀγαπητῆ μου, ἐπανέλαβεν ἡ μαμὰ, θὰ κάμῃς ὑπομονήν, και ὅταν θὰ γυρίσω, θὰ εὐχαριστηθῆς βέβαια, νὰ μὲ ἰδῆς παχειά. Ἐσύ...

— Ἐγὼ θὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἑπαυλίαν μου, στὸ Τρεμὼ-ντέ-Σιρρῦ...

* * *

Εἰς τὰς 9 τῆς πρωΐας, ὁ κύριος τοῦ Ζωζὲ ἐλάμβανε τὴν ἐξῆς ἀρωματισμένην ἐπιστολήν:

«Αγαπημένε μου. Ήταλείωσε. Φεύγομε για τὰ λου-
τρα αύριο βράδυ». **Ἡ Μαρκέλλα σου.**

— Ζωξέ . . . Ζωξέ! . . . ἐφώνασε παράφορος
ὁ κύριος. Αύριον βράδυ φεύγομε για τὰ λουτρα.

— Ἀλήθεια ;

— Ναί· πήγαινε νὰ ἐτοιμάσης τὰς ἀποσκευάς.

Καὶ ὁ Ζωξέ, πλήρης χαρᾶς, τρέχει πηδῶν εἰς τὸ
δωμάτιον τοῦ ὕπνου τοῦ κυρίου του.

Μετ' ὀλίγον ὁ κύριός του ἐλάμβανε μίαν ἄλλην
ἐπιστολήν.—“Α! θὰ εἶναι τῆς θείας Φονσέτ, εἶπε
καὶ ἄνοιξε τὸν φάκελλον.

«Παιδί μου,

Σε παρακαλῶ νὰ μοῦ κάμης μιὰ χάρι. Ἐπειδὴ
προτίθεται νὰ προῶσω ἓνα μῆνα εἰς τὴν ἑπαυλίαν μου
τοῦ Τρεμὼ-ντε-Σιρρύ, καὶ ἐπειδὴ ξέρω πὼς σὺ δὲν
ἔχεις καὶ τόσην ἀνάγκην τοῦ ὑπηρετέου σου, σὲ πα-
ρακαλῶ πολὺ νὰ μοῦ τὸν διαδώῃς ἐπὶ ἓνα μῆνα
εἶνε καλόβολος καὶ διὰ τοῦτο τὸν προτιμῶ.

Ἡ θεία σου».

Πολὺ καλὰ . . . διελογίσθη ὁ κύριος. Καὶ τὸ
κάτω-κάτω, τί θὰ τὸν κάμω μαζί μου ;... Θὰ τὸν
ἔχω βάρος.

— Ζωξέ!... Ζωξέ!...

— Παρών ;

— Ἐτοίμασε τὰ πράγματα σου καὶ πήγαινε εἰς
τῆς θείας μου. Δὲν θὰ ἔλθῃς μαζί μου. Ὅσον και-
ρὸν θὰ λείπω, θὰ μείνῃς μαζί της εἰς τὴν ἑπαυλίαν
τοῦ Τρεμὼ-ντε-Σιρρύ... Κατάλαβες ;

— ! ! ! ! !

Τὸ βράδυ, ὀλόκληρο караβάνι διηυθύνετο εἰς
τὸ Βισύ, ἐνῶ ὁ Ζωξέ....

1914

Νέος χρόνος . . . τί μᾶς λέτε ;
τέτοιους νέους νὰ τοὺς κλαῖτε.

Νέε, πάληωσε καὶ σὺ
καθὼς κι' ἄλλοι νέοι χρόνοι . . .
λένε τὸ παλῆὸ κρασί
τοὺς ἀρρώστους πὼς τονώνει.

Ἔτσι κάθε νέο χρόνο
κι' ἡ καινούρια Ρωμηοσύνη
για νὰ πάρῃ λίγο τόνο
τὸ παλῆὸ κρασί της πίνει.

Μ' ἐννοεῖτε τί σας λέω,
πνευματώδεις ἀναγνώσται.
Κι' ἀπ' τὸν νέο πέντε πάρτε,
καὶ στὸν νέο πέντε δώστε.

Γεώργιος Σουρῆς.

ΑΛΛΕΑΝΤΖΑ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

Έδρα τῆς Ἐταιρείας καὶ Γενικὴ Διεύθυνσις
ἐν ΓΕΝΟΥΗ

Ἐταιρικὸν Κεφάλαιον Φρ. 15.000.000
Ἀποθεματικὸν » » 35.000.000

Ἰδρύται τῆς Ἐταιρείας 8 μεγάλαι
Τράπεζαι.

Τραπεζίτης τῆς Ἐταιρείας ἐν Τουρκίᾳ :

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗ ΘΘΩΜ. ΤΡΑΠΕΖΑ.

Διεύθυνσις διὰ τὴν Ὀθωμ. Αὐτοκρατορίαν:

Ὁμὲρ Ἀμπιτ Χάν, Γαλατᾶ. Κ)πολις

Διευθυντῆς

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ

Βοηθὸς διευθυντῆς

ΑΡΙΩΝ Δ. ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ

Προσόντα τῆς παγκοσμίου φήμης

«ΑΛΛΕΑΝΤΖΗΣ» :

Ἀσφάλιστρα μερριφάτα. Ὅροι οἱ πλέον
ἐλευθέριοι. Ἐλλειψις ἐνοχλητικῶν
διατυπώσεων.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Εἰς τὴν σελ. ψωρα' ἀντὶ «ὁ Ἰβάνωφ ὀπισθοχώρησε» γράφε «ὁ Ἰβάνωφ ἐβάδισε πρὸς τὴν Σόφιαν».

Εἰς τὴν σελ. 0,39 ἀντὶ «ἐχλιόνιζε» γράφε «ἐπιπτεχιών».

Εἰς τὴν σελ. 57 ἀντὶ «πεθερά» γράφε «ἀγριόγατος».

Εἰς τὴν σελ. 100 στομιπῶστε τὴ μύτη σας. Εἰς τὴν φράσιν : «τὸ τέκνον τοῦ κ. Τάδε» πρόσθεσον «καὶ τοῦ φίλου του».

Ἀντὶ «ὑποφέρει τὸ στομάχι μου» γράφε : «Πήγαινε εἰς τὸν ἰατρὸν κ. ΜΑΜΜΕΛΗΝ».

Εἰς τὴν πλατείαν Τοῦνελ ἀνάγνωθι : «Ἐργοστάσιον καὶ Κοσμηματοπωλεῖον ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΣΟΥΤΗ τέλειον καὶ ἀπαράμιλλον εἰς τὸ εἶδος του.»

Εἰς τὸν ἀριθμὸν 65 τοῦ Μερμέτ Ἀλῆ Πασᾶ Χάν, ἐν Γαλατᾶ, βλέπε Ἐμποροκρατεῖον Γ. ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗ, διπλωματούχου Παρισίων.

Εἰς τὴν σελίδα αὐτὴν ἀντὶ «μποῦζι» γράφε «Περίδρομος».

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Σ. ΣΤΑ·Ι·Ν

ΓΑΛΑΤΑ

ΣΤΑΜΠΟΥΛ

Τὰ μεγαλειότερα Καταστήματα, τὰ πωλοῦντα εἰς τὰς εὐθηνότερας τιμὰς καὶ τὰ ἐμπνέοντα πᾶσαν ἐμπιστοσύνην.

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ

ΕΝΔΥΜΑΤΑ δι' ἄνδρας, κυρίας καὶ παιδιά ἐκτάκτου κατασκευῆς.

ΜΠΟΝΕΤΕΡ ἐκλεκτῆς ποιότητος τῶν καλλιτέρων Ἀγγλικῶν καὶ Γαλλικῶν ἐργοστασιῶν.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ἀμερικανικὰ τοῦ ὀνομαστῶ σήματος Walk-Over et Stone.

ΤΜΗΜΑΤΑ ὑποκαμίσων, κατέλλων, μυρωδιῶν, εἰδῶν δερματίνων, ταξειδίου καὶ πολυτελείας, λαιμοδετῶν, χειροκτίων, μανδηλιῶν κ.τ.λ.

Ἀκριβῆς ἐκτέλεσις τῶν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν παραγγελιῶν ἐπὶ προπληρωμῇ ἢ πληρωμῇ κατὰ τὴν παραλαβὴν.

Ἀποστέλλονται δωρεάν τῷ αἰτοῦντι κατάλογοι εἰκονογραφημένοι.

Εἰς τὰς Ἐπαρχίας ὁ ΠΕΡΙΔΡΟΜΟΣ 3 1/2 γρ.

(Διὰ τοὺς συνδρομητὰς 3 γρ.)

Εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν 1 φράγκον